

Bob en Liesbeth

Rudy Geldhof

Personages Bob, 43 jaar
Liesbeth, 44 jaar

Decor Het interieur van een dure flat in het mondaine Knokke
Een deur naar de gang
Een opklapbed
Een bar, die verborgen is achter een Boeddhabeeld
Een eettafel met drie stoelen
Een salontafel met een zetel en een sofa
Een hoog raam dat uitgeeft op het balkon
In de fond: de keuken, zonder deur
Minstens één antiek meubeltje

I

(De flat is leeg en niet verlicht. Het licht in de gang gaat aan: door een openstaand venster hoog in de fond valt wat zwak licht op de scène. De stemmen van Liesbeth en Bob zijn hoorbaar in de gang. Ze komen van een feestje en hebben wat gedronken. Vooral Liesbeth blijkt in een vrolijke stemming te verkeren)

- Liesbeth Bob, vertel me niet dat we nog een etage hoger moeten. Mijn benen...
- Bob Ik weet niet... Het is de derde of de vierde verdieping, ik weet niet...
- Liesbeth (Speels) Ik weet niet, ik weet niet! Mijnheer drinkt zes porto's en zijn geheugen laat het afweten. Komaan, je hebt me een zevende porto beloofd.
- Bob Wacht, misschien is het daar. Nummer 3A.
- Liesbeth Luister, mijnheer Verstraete, ik heb er genoeg van, je gaat me dragen.
- Bob We zijn er!
- Liesbeth Hops!
- Bob Maar Liesje!
- Liesbeth (Lachend) Hou me stevig vast, of we donderen opnieuw de trap af.
- Bob Liesje! Ik...!
- Liesbeth (Lachend) En nu draag je me plechtig naar binnen, als een ongeduldige bruidegom...
- Bob Ik kan niet terzelfder tijd jou dragen, en de sleutel...
- Liesbeth Niet prozaïsch doen. Ik ben een kersverse bruid en ik verwacht romantisch gefluister in mijn onschuldig oortje. We zijn er wel 25 jaar te laat mee, maar beter laat dan nooit, zeggen ze op de burgerlijke stand.
- Bob Liesje, ik zal je moeten neerzetten.
- Liesbeth Nee. Geef mij de sleutel. Jij blijft me dragen! Als je me laat vallen, dan... dan vertel ik alles aan je echtgenote!
- Bob (Komt de kamer binnen. Hij draagt de lachende Liesbeth) Het is hier zo donker als in...
- Liesbeth Als in een kamer die niet verlicht is. Wat slim van je! Doe het licht aan.
- Bob Ik kan niet. Ik heb mijn handen vol!

Liesbeth Vol! Kan je niet wat kieser zijn in je woordkeuze? Zet me maar neer, nee, niet op de grond. Romantisch, ergens op een zachte sofa.

Bob Ik zie geen sofa.

Liesbeth Ik wel. Daar. Een beetje meer naar rechts.

Bob (Struikelt. Liesbeth valt neer op de sofa, Bob valt half bovenop haar) Oh!

Lies Ai! (Speels) Je doet me pijn! Mijn voet! Ai! Ai!

Bob Pardon Liesje, pardon. Ik... ik maak eerst licht. (Hij doet het licht aan. De kamer is fel verlicht nu. Bob heeft een keurig pak aan, over zijn arm heeft hij een regenjas. Liesbeth heeft een smaakvolle, sexy jurk aan en een bontjasje. Ze is bij het vallen een schoen verloren en bekijkt de zool van haar voet)

Liesbeth (Quasi-verwijtend) Jij bruut!

Bob Wat doe je?

Liesbeth Oh, niets. Alleen eventjes mijn toekomst voorspellen op mijn voetzool.

Bob (Stamelend) Pardon. (Hij wil haar voet bekijken)

Liesbeth (Heeft zijn hulp niet nodig. Ze wrijft over haar voet. Vriendelijk plagend) Jij onhandige klungel. En ik die dacht: hij heeft een gekleed pak aan, hij is een gentleman geworden.

Bob Ik ben nooit een expert geweest in het binnendragen van dames in donkere kamers.

Liesbeth Wel een expert in judogrepen. Het gooi- en smijtwerk. Mijn schoen, Anton Geesink!

Bob (Reikt Liesbeth haar schoen aan)

Liesbeth (Doet haar schoen aan en onderzoekt of haar jurk niet beschadigd is) Je hebt geluk, Bob Verstraete, mijn Dior is heel. Had je me anders een chequetje met veel nulletjes mogen schrijven. (Ze probeert te lopen. Ze speelt dat ze mankt)

Bob Gaat het? Of reik ik de gekwetste mijn mannelijke arm? (Hij wil haar op een grappige manier ondersteunen)

Liesbeth Ja, eerst slaan en dan genezen. Typisch mannelijk! Kijk maar hoe wij vrouwen onszelf helpen. (Ze blijkt ineens in staat om vlot de kamer door te lopen. Ineens) Oh!

Bob Wat is er?

Liesbeth (Kijkt rond) Wat een prachtig liefdesnestje heb jij hier! En dat voor een simpel judokampioen! (Ze loopt rond. Bob loopt haar wat onhandig achterna) Groot is het niet, maar je brengt allicht maar één dame per keer mee, dan gaat het wel. Net groot genoeg voor twee mensen die graag op elkaar geplakt zitten als twee sardines.

Bob (Weet dat ze het niet meent, maar hij had liever dat ze dit soort plagerijtjes liet) Liesje...

Liesbeth (Bekijkt een waardevol antiek meubeltje) De sociale sector heeft je blijkbaar geen windeieren gelegd. (Ze kijkt rond) Zoiets had je 25 jaar geleden moeten hebben. Toen sleurde je me altijd mee in de duinen...

Bob Ja...

Liesbeth In bunkers, die stonken. We hebben er eens een ratelslang gezien.

Bob Het was een grote worm.

Liesbeth Ben ik eindelijk gerustgesteld... na 25 jaar.

Bob En de hooizolder van boer Blomme, weet je dat nog?

Liesbeth Boer Blomme? Oh ja. Dat was pienter van je: iemand die soms last heeft van hooikoorts meenemen naar een hooizolder.

Bob (Bij het balkon) We werden ontdekt omdat jij zat te niezen.

Liesbeth Ik hoor het al. Het is de schuld van mijn hooikoorts dat het nooit iets is geworden tussen ons. (Ze bekijkt een Indische poster) Mmm! Echte onvervalste genaamtekende Taiwan uit de superbazaar.

Bob (Heeft de balkondeuren geopend. Hij kijkt naar buiten) Liesje, kom eens hier; Kijk, tussen de flatgebouwen kan je de zee zien. Enfin, de lichtjes van de boten.

Liesbeth (Gaat kijken, maar komt onmiddellijk terug in de kamer) Oh, oh.

Bob Wat is er?

Liesbeth Misschien is het een vaste gewoonte van je, om je nieuwe veroveringen even te presenteren aan de overburen, maar ik ben een gezeten burgeres in dit stadje Knokke, en van een onbesproken gedrag. Ik vertoon me liever niet op dit soort illegale balkons. Doe maar dicht.

Bob Ik... Goed. (Hij doet de balkondeuren dicht. Hij lacht) Gezeten burgeres...

Liesbeth (Trekt de gordijnen dicht)

Bob (Staat achter Liesbeth. Hij legt zijn handen heel zachtjes op de schouders van Liesbeth)

Liesbeth (Speelt de belaagde onschuld die wegvlucht) Mais monsieur Verstraete, quand même! A ton age! Un peu de tenue! (Ze staat achter de sofa en kijkt hem koket aan, met een spottend lachje om de mond)

Bob (Glimlachend, gecharmeerd) Liesje...

Liesbeth Liesje! Ik ben geen kind van 18 meer, Bob. De volwassen wereld waar ik nu al een paar jaar toe behoor, noemt met Liesbeth.

Bob Liesje...

Liesbeth (Na een korte poos) Wel.

Bob Wat wel? (Hij wrijft onwillekeurig met zijn hand over het antieke meubeltje)

Liesbeth Ik dacht dat je me had meegevraagd voor een laatste slaapmutsje. Maar als je liever eerst je meubeltjes oppoetst, dan...

Bob (Verwijdert rap zijn hand van het meubel en schiet in actie) Ja! Slaapmutsje! Porto dus, om in dezelfde familie te blijven. Ik vertrek op speurtocht naar de bar.

Liesbeth Minuut, minuut, padvinder. Je moet de juiste volgorde een beetje respecteren. Help je me niet eerst uit mijn jasje?

Bob Juist! Mag ik dame? (Hij helpt haar uit haar bontjasje)

Liesbeth Alsjeblief. Dank je wel. En nu mag je vragen of ik wil gaan zitten.

Bob Vanzelfsprekend, dame. Gaat het, met die gebroken voet? (Hij leidt haar naar de sofa)

Liesbeth Nee, nee. Een vrouwelijke gast mag je nooit te snel in grote ruimten deponeren. Je moet zorgen dat ze zich onbedreigd voelt. Daar! Dit lijkt me veiliger.

Bob (Leidt haar naar een smalle zetel)

Liesbeth Dit is dus mijn zetel. En dat de jouwe. (Ze wijst naar de sofa)

Bob (Zet een stap in de richting van de sofa, maar beseft dan dat Liesbeth een loopje met hem neemt. Hij lacht en blijft staan, wat onwennig)

Liesbeth De beroemde Bob Verstraete is nerveus?

Bob (Eventjes de reflex van de sociaal werker) Nu doe je een klein beetje aan projectie.

Liesbeth Oh, maar ik ben verondersteld nerveus te zijn. Ik bevind mij op vreemd terrein. Ik ben een getrouwde vrouw, getrouwd met 'n ander dan jou. Het is dus jouw taak om me op mijn gemak te doen voelen.

Bob Zeg maar...

Liesbeth Je moet gewoon het ritueel volgen. Je hebt de dame haar jasje aangenomen, ze is gaan zitten. Ondertussen mag je niet vergeten voor wat speelse humor te zorgen, zodat ze het illegale van de situatie kan vergeten.

Bob Humor? Ha, wacht! (Hij doet of hij haar binnen de seconde aan het lachen zal brengen, maar niets vindt) Eh... ik... tja... ken je het verschil tussen... nee. Humor... ik... wel...

Liesbeth Schitterend! Een geboren causeur! Een verbaal vuurwerk om een hele harem aan het lachten te brengen. Goed, Bob, de speelse humor schrappen we dus uit het ritueel. Het volgend punt!

Bob En dat is?

Liesbeth Misschien... een stemmiger lichtje? Het is hier zo klaar als...

Bob Als in een te hel verlichte kamer. Wat slim van je. (Hij zorgt voor wat stemmiger licht, maar vergist zich eerst in de schakelaars) En nu?

Liesbeth (Quasi-geërgerd om zoveel domheid) Het slaapmutsje! Oh ja, en je vergeet het aangepast muziekje. (Ze staat op) Jij zorgt voor de porto, ik voor de muziek. Eens kijken of je smaak al geëvolueerd is.

Bob (Begint zijn zoektocht naar drank en glazen. Hij vindt niets)

Liesbeth (Overloopt de grammofoonplaten) Mmm! De Bruiloftsmars. Dit wordt het, als beloning omdat je me zo galant naar binnen hebt gedragen. Correctie: geworpen! (Ze legt de plaat op en stelt daarbij het volume te hoog af)

Bob (Komt in paniek op haar af) De burenen!

Liesbeth Wat?

Bob De burenen! (Hij slaagt er in het volume te verminderen)

Liesbeth (Is wat geërgerd omdat Bob voor het eerst het spel niet meer meespeelt. Ze beseft dat ze een beetje een figuur slaat met haar overdreven gedoe. Ze legt de plaat af) De burenen! Nog altijd aan de anderen denken, hè. Nog altijd even altruïstisch als 25 jaar geleden. "De straat is je buurman", hè.

Bob Wat?

Liesbeth Zo noemt het toch, dat sociaal radioprogramma van je: "De straat is je buurman"?

Bob (Droog) De wereld is je buurman.

Liesbeth Ze zien het ruim op de BRT. Maar je had wel meer lef vroeger. Wie was het ook weer die tegen de schooldirecteur zei: Je kan de pot op.

Bob Ik...

Liesbeth (Beschuldigend) Juist.

Bob Die muziek, dat is geen kwestie van lef, Liesje. Dit is mijn appartement niet en ik weet niet of de burens...

Liesbeth Jouw appartement niet?

Bob (Gaat nu drank zoeken in de keuken. Hij blijft zichtbaar voor Liesbeth) Ik kom hier voor het eerst, net als jij. Ik heb dit geleend van een vriend van me, mijn chef op de BRT. Ik vind hier nergens drank! Hij had het nochtans over een goed voorziene bar. Kijk. Dit is het enige dat ik... (Hij komt terug uit de keuken met een bijna lege fles Martini en twee bierglazen)

Liesbeth (Quasi- bewonderend) Martini! Minstens tien jaar belegen! En in bierglazen! (Ze bekijkt de fles) Voor elk een kindermaatje, zie ik.

Bob Ik vind niets. Ook geen ijs of citroen. Pardon...

Liesbeth Ik kan het niet geloven.

Bob Wat?

Liesbeth Je strategie. Zoals jij hier de onschuldige speelt. "Dit is mijn appartement niet" en "Ik vind geen drank".

Bob Maar dit is mijn appartement niet.

Liesbeth Vijfentwintig jaar geleden beleef ik een stormachtige... kalverliefde met je. En na al die jaren duik je ineens weer op, vanuit het verre Brussel, op dat idioot oud-leerlingenfeest. Je draait rond me als een bij rond de honigpot. Je staart me verliefd in de ogen, je houdt mijn handje vast onder tafel en je giet me zes porto's op. Dan fluister je in mijn oor dat je hier 'n pied-à-terre hebt en je biedt me een laatste slaapmutsje aan. Wat moet ik denken van dit alles? De goedgeplande routine van een echte Don Juan, een specialist in buitenechtelijke rokkenjagerij.

Bob (Probeert dit weg te lachen) Buitenechtelijke...

Liesbeth Jazeker. En nu we hier zijn, tracht je me te vertederen door ineens de onbeholpen... gastheer te spelen. Ik ben akkoord dat je er wat doekjes om doet, maar zo 'n pak babyluiers als jij er nu om windt, nee... Toen we achttien waren ging zoiets, maar op onze leeftijd... het heeft iets...

Bob Kinderachtigs? (Hij lacht) Alles wat ik wou, was naar het oud-leerlingenfeest komen.

Liesbeth Zo ineens na 25 jaar. Een ingeving van de H. Geest.

Bob Ik heb toevallig wat meer vrije tijd, de laatste maanden. En om niet dronken te hoeven rijden, heb ik deze flat geleend van mijn chef...

Liesbeth ... van de BRT. Ja, want men weet nooit dat men ergens een Knokse poldermadam als ik aan de haak slaat.

Bob Ik geef toe... het deed me iets, toen ik je terugzag.

Liesbeth Doe niet alsof je verrast was. Je weet dat ik al jaren voorzitter ben van de oud-leerlingenbond.

Bob Liesje, ik beweer alleen dat het me iets deed, toen...

Liesbeth ... je me terugzag. Je voelde terug je hartstocht opzwellen, net als toen je achttien was.

Bob (Zwijgt) Hij is een beetje gekwetst door haar spot)

Liesbeth (Merkt dit. Ze is terzelfder tijd gecharmeerd en geërgerd. Ze lacht) Ik kan het niet geloven! Zie hem staan pruilen. Maar vooruit, gezondheid! Een kwartmaat scheikundig vergif op onze langvergeten kalverliefde! (Ze drinkt het bodempje Martini leeg. Het is duidelijk dat ze het niet lekker vindt) Je chef van de BRT is wel karig met zijn drankjes. (Ze zet haar glas neer op een kast. Ze bemerkt een foto) Is hij dat, je chef bij de BRT?

Bob Ja, ja.

Liesbeth Ook niet van de jongste. Hij stamt zeker nog uit de tijd van het N.I.R. Ik heb zijn kop nooit gezien op TV.

Bob Hij is bij de radio. Producer.

Liesbeth Een echte BRT-kop.

Bob Stupide en ordinair?

Liesbeth Blasfemie! Blasfemie! Onze Heilige BRT! En dat uit de mond van iemand die er een bijverdienste heeft! Wel, wel, jij hebt het dus ver gebracht, Bob Verstraete. Voor de hulpbehoevende massa's ga je door voor een idealistische zieltjeshelper, maar samen met je BRT-collega's leid je een lekker losbandig leventje. Liefdesnestjes uitlenen onder elkaar! Waarom doen jullie dat? Ter ondermijning van de huwelijksmoraal...?

Bob (Speelt mee) ... die de hoeksteen is van onze christelijke beschaving?

Liesbeth Goed zo, Bob. Goed zo.

Bob (Lacht) Liefdesnestje! Hier brengt de man zijn zomervakanties door met zijn gezinnetje, veronderstel ik.

Liesbeth Ongetwijfeld. Op dit wulps tijgervel spreidt zijn 60-jarige dame zich wellustig uit tijdens onze zwoele Vlaamse zomers. (Ze wijst naar de Hamilton-posters) En die pikante juffrouw-tjes aan de muur dienen zeker als elementair voorlichtingsmateriaal voor zijn gehuwde dochters? Nee, Bobje, dit alles lijkt me meer gericht op dirty weekends met de jonge dactylootjes van de BRT. De bewijzen liggen er voor het rapen.

Bob Vind je?

Liesbeth Je hoeft maar eens rond te kijken. De hele sfeer hier! De erotiek! Neem die boeken bijvoorbeeld. Zonder de minste twijfel allemaal aangebrande literatuur. (Ze neemt een boek uit het rek) Zie je wel: "Eerste hulp bij ongevallen", iets erotisch. En hier: een foto van je N.I.R.-vriend met één van zijn jonge slachtoffers.

Bob Het is zijn dochter.

Liesbeth Dat zeggen ze allemaal. (Ze trekt een lade open) En dit dan? Kilo's chocolade. Hét wapen van oude snoepers om jonge meisjes mee te strikken. En het meubilair! Maak het je comfortabel, juffrouw. Schuif je stoel wat dichterbij. (Ze wil een zetelbed een eind verschuiven, waardoor de zetel uitklapt tot een bed. Triomfantelijk) Zie je! Zie je! Speciaal ontworpen voor het goede doel! Op zo iets kan men rustig een partijtje flirten. En een halfuurtje later krijgt men zin in een meer horizontale positie. Op zoek dus naar de bredere ruimten. Waar zouden die hier verborgen zijn. Kijk, kijk. Een dubbele deur. Voor elk van de gegadigden één. Het kan niet anders of hier komen we op de eindbestemming. (Ze trekt de deuren open en het opklapbed valt langzaam naar beneden, bijna op het hoofd van Bob. Liesbeth schatert) Sorry, Bob, sorry. Maar je ziet dat ik gelijk heb, je hoeft het deurtje maar te openen, of het bedje is al gespreid.

Bob Ja, maar de juffrouw moet dan wel zien dat ze er niet onder staat, of het boekje van de eerste hulp bij ongevallen mag al geraadpleegd worden.

Liesbeth Juist! Ja! (Ze kijkt rond)

Bob Zoek je meer bewijzen? Daar is nog een lade. Misschien vind je wat oude snoep. Kan je bewijzen dat mijn vrienden en ik ouwe snoepers zijn.

Liesbeth (Was er bijna ingelopen. Ze staat er wat onwennig bij. Ze lijkt uitgeraasd)

Bob (Lacht haar lief toe)

Liesbeth (Voelt zich erg onwennig onder zijn mild-superieure houding. Ze steekt nerveus een sigaret op) Krijg ik een vuurtje?

Bob Ik rook niet. (Maar hij neemt haar de aansteker uit de handen en geeft haar een vuurtje. Hij kijkt haar opnieuw lief aan, meester van de situatie)

Liesbeth (Met groeiende onwennigheid) Waarom lach je zo?

Bob Hoe lach ik dan?

Liesbeth Als een sociaal werker met beroepsmisvorming. Jij denkt dat je me doorhebt hè. Jij denkt: Laat dat taterend bourgeoisvrouwkje van bijna middelbare leeftijd maar wat gesofistikeerd doen, seffens geeft ze zichzelf wel bloot.

Bob (Blijft haar aankijken)

Liesbeth Ben je van plan me te hypnotiseren?

Bob Nee, ik kijk naar je. Het mag toch na al die tijd. Enfin, het doet me wat om in één kamer te zijn met jou, en...

Liesbeth (Parodieert hem) ... en het is alsof de tijd is blijven stilstaan al die jaren. Buiten twee vullingen in mijn tanden en een paar honderd gram erbij voor jou...

Bob (Lacht hartelijk) Een paar honderd gram! Jij bent alleszins mooi slank gebleven.

Liesbeth Ja, altijd vriendelijk en beleefd blijven. Het is alsof ik je in je radioprogramma bezig hoor.

Bob Luister je soms?

Liesbeth Nee, mijn meid. Ze vertelt me er alles over. Ze is gek op twee dingen: jouw radioprogramma en kletsen bij een kopje koffie.

Bob Ik zal dat maar opvatten als een compliment.

Liesbeth Juich niet te vroeg. We gaan seffens luisteren. Is hier een radio? Oh ja. Luc vertelde me dat er vanavond laat een aflevering uitgezonden wordt. Spijtig dat het feest zo vroeg gedaan was. Weet je dat we van plan waren om er allen samen naar te luisteren.

Bob Hadden jullie eens goed kunnen lachen, bedoel je.

Liesbeth Juist. En ik vermoed dat je het ons niet eens kwalijk zou genomen hebben, goeierd.

Bob Ik ben nu ineens een goeierd.

Liesbeth Ja! Zoals op dat feest. Iedereen was zo gevlend dat ze je eens lijfelijk konden bekijken. De beroemde Bob Verstraete die alle dagen in het nieuws komt met zijn... alternatieve psychiatrische instellingen en zijn radioprogramma. Je had een moment van persoonlijke triomf kunnen beleven. Maar nee, in plaats van mee te doen aan de societygesprekken, draafde jij maar door over een of andere drankzuchtige zielepoot die je telkens opbelt in je radioprogramma.

Bob Het interesseerde hen niet erg. Ik heb het gemerkt.

Liesbeth Natuurlijk niet. Dat boy-scoutachtige, dat begon hen te vervelen. Weet je wat Luc me in het oor fluisterde? Dat je een Hollander geworden was.

Bob Een Hollander?

Liesbeth Dat domineegedoe, dat gepreek, het is niet Belgisch. In België spreekt iemand die carrière maakt over zijn tweede huis, zijn tweede jaarlijkse vakantie, zijn tweede maîtresse.

Bob Heb ik gemerkt, ja. Wel, als men mij over mijn werk vraagt, vertel ik over mijn werk zelf, niet over wat ik er door kan kopen.

Liesbeth Naïef, zo kwam je over. Echt bizar. Een adolescent van voor in de veertig!

Bob En je vond me zo 'n Don Juan!

Liesbeth Natuurlijk! Met je gespeelde onhandigheid! Die onbeholpen eerlijkheid. Jij beseft heel goed dat niets een vrouw zo vertedert als dat.

Bob Nee. Ach, dat feest! Ik heb mijn porto's gedronken en wat staan lullen zoals iedereen. Zoals jij me beschrijft stond ik daar als een heilige midden een bende cynici.

Liesbeth Je was een heilige. Je stak af met iedereen. Allemaal zijn ze wat kwijt in die 25 jaar: de een zijn haar of zijn fysiek, de ander zijn vrouw. En in de plaats hebben ze een geslaagde carrière. Daarbij hebben de enen nog een onlesbare drankzucht en een rokershoest, en de meer gelukkigen een maîtresse. Maar één ding zijn ze allemaal kwijt: hun onschuld en hun puberidealen. Uitzondering: de grote Bob Verstraete!

Bob (Klapt in de handen)

Liesbeth Wat doe je?

Bob Ik apprecieer de subtiliteit, de nuancering waarmee je de middelbare leeftijd...

Liesbeth Ja, hou maar op.

Bob En je bent een mooie voorzitter om zo ver je leden te praten.

Liesbeth Voorzitster? Waarom ben ik voorzitster? Omdat ik zo goed als verplicht was door mijn man.

Bob De senator.

Liesbeth Ja. In Amerika nemen de vrouwen deel aan de politieke carrière van hun man, hier zetelen ze in liefdadigheidsinstellingen en oud-leerlingenbonden...

Bob Mag ik misschien even onderbreken. Ik heb geen maîtresse.

Liesbeth Nee, jij houdt het bij losse grabbelpartijen in de liefdesnestjes van het N.I.R.

Bob Ook dat niet. Besluit: ik ben wel degelijk een heilige. (Hij lacht. Dan, teder) Liesje...

Liesbeth Liesje... Op sentimenteel vlak heb je ook nog niet opgehouden de onbevleete onschuld te spelen. Straks zie ik je nog een vergeelde foto van mij bovenhalen.

Bob Je gaat me uitlezen. Ik heb nog steeds je foto.

Liesbeth Vooruit! Tonen! Tonen!

Bob Hij is thuis.

Liesbeth Ja, ingelijst boven de echtelijke sponde. Wat zegt je vrouw daarvan?

Bob (Met een nauwelijks merkbaar bitter trekje om de mond) Mijn vrouw... Ik heb wel dit nog. (Hij haalt een bos sleutels te voorschijn)

Liesbeth Sleutels?

Bob Ken je dit nog, die ring?

Liesbeth Een ring aan een sleutelhanger. Het zegt me niets.

Bob Het is de ring die jij indertijd voor mij gestolen hebt in de juwelierszaak van je vader.

Liesbeth Attent zeg. Je doet dat een ring cadeau, en ze hangen hem aan een sleutelhanger.

Bob Ik heb hem jaren gedragen.

Liesbeth Ja, en dan begon de ring te krimpen.

Bob Of mijn vingers werden dikker. Eerst verhuisde hij naar mijn pink. En toen die ook te dik werd, liet ik de ring vergroten. Maar ook dat bleek niet meer te gaan na een jaar of vijf.

Liesbeth En toen hing je hem maar bij de sleutels van je liefdesnestjes.

Bob Wel... (Hij is eigenlijk bang dat hij wat kinderachtig overkomt. Hij stopt de sleutels weg)

Liesbeth (Is een klein beetje ontroerd, maar grijpt opnieuw naar het wapen van de ironie) Zo lief! Mijn klein Bobje! Daar moeten we er nog een op drinken. Maar aangezien jij de bar niet vindt... Maar goed, ik klaag niet, ik heb mijn beloofde slaapmutsje gehad. Ik denk dat ik welvoeglijkheidshalve maar eens opstap.

Bob Nee. Gun me nog één minuutje. Waar kan die verdorde bar toch zitten? Ik moet hem vinden. (Hij begint opnieuw te zoeken)

Liesbeth (Staat op, alsof ze helemaal niet geïnteresseerd is of hij nu al dan niet een drankje vindt) Kijk eens onder het vloerkleed.

Bob Ik moet, ik zal hem vinden.

Liesbeth Je meent het.

Bob Natuurlijk. Ik heb ook nog zin in een drankje. Op zo 'n kwart Martini kan ik je toch niet laten weggaan...

Liesbeth ... na al die jaren.

Bob Juist. (Hij leidt haar terug naar haar zetel) Ik ben een ondernemend en vastbesloten gastheer, als het er op aankomt.

Liesbeth Dat merk ik. Wel... (Ze kijkt op haar uurwerk) Akkoord. Jij zoekt de bar, maar dan moet ik wel even mijnheer mijn echtgenoot opbellen, enfin mijn meid. Moet jij je vrouw niet opbellen? Ah nee, wat stom van me, jij hebt natuurlijk een open huwelijk, jij kan zomaar hele nachten blijven stoeien in je liefdesnestjes. Ik gelukkig niet.

Bob (Niet zonder bitterheid) Een open huwelijk... Als je eens wist...

Liesbeth Ik wil niets weten. Ik ken dat. Het klassieke: mijn vrouw verstaat me niet en mijn vrouw kan me niet volgen. Zoek jij maar je alcoholische schatten. (Ze neemt de hoorn van het toestel) En maak me een hapje klaar. In de keuken! Je moet een beetje discreet zijn, Bob.

Bob Een hapje? Wat?

Liesbeth Gelijk wat. Oesters bijvoorbeeld. Dat past bij de champagne die jij straks gaat ontdekken.

Bob (Enthousiast) Direct! Ik heb daarnet iets gezien dat je zal bevallen. Even mijn schortje voorbinden. (Hij gaat naar de keuken)

Liesbeth (Heeft ondertussen het nummer gevormd) Hallo Monique? Liesbeth. Als mijn man thuiskomt, zeg hem dat ik nog een stukje ben gaan eten met mijn oud-

leerlingen. Het kan laat worden. Ik reken er op dat je hem geruststelt. (Lacht) Natuurlijk. (Iets zachter nu, nerveus) En Jean? Geen telefoontje, niets? (Ze kijkt op haar uurwerk) Luister Monique, als hij belt... hij zal bellen vanavond, het kan niet anders... als hij belt, eh... vraag hem dan zijn nummer en bel jij me dan onmiddellijk op... (Ze leest het nummer van haar toestel) 611367. Je hebt het goed begrepen, hè? Ja... ja... Je bent goed voor me, Monique. (Ze legt op. Tot Bob, te luchtig) Heb je nu gehoord wat een voorbeeldige huisvrouw ik ben. Mijn man is nooit thuis, en voor één keer dat ik wat langer wegblijf, verwittig ik hem al...

- Bob (Tracht te verbergen dat hij getroffen is door de emotioneel geladen toon waarop ze over "Jean" sprak. Zo licht mogelijk) Je bent voorbeeldig, Liesje. Een heilige! En ik geloof dat je goed opschiet met je meid.
- Liesbeth Monique? Ja, wij zitten hele dagen in dat grote huis, en we kletsen en drinken koffie.
- Bob Het rijk gevulde leven van de vrouw van een senator.
- Liesbeth Juist! En waar blijft mijn hapje?
- Bob Het staat op. Je zal verrast zijn.
- Liesbeth Verras me ondertussen maar met een drankje.
- Bob Ik vind niets.
- Liesbeth Ik help je zoeken! Heb je de luchter al geprobeerd?
- Bob Liesje! Schilderijen! Daar zitten soms brandkasten en bars achter. (Hij kijkt achter de schilderijen, maar vindt niets)
- Liesbeth (Kijkt ondertussen aandachtig rond in de kamer. Ineens) Bob! Die Boeddha. Die ziet er niet katholiek uit...
- Bob Nee, eerder boeddhistisch...
- Liesbeth Ik bedoel, hij ziet er niet nuchter uit. Probeer eens.
- Bob (Gaat naar het Boeddhabeeld en duwt links en rechts op vermeende knoppen)
- Liesbeth Duw eens op zijn ogen.
- Bob (Doet het, lachend) Niets. Probeer jij eens.
- Liesbeth (Duwt lukraak. Het paneel waarop het Boeddhabeeld is bevestigd, opent zich. Er is een bar zichtbaar. (Liesbeth slaakt een hoge gil. Ze speelt dat ze bang is. Bob sluit in haar in zijn armen. Liesbeth maakt zich vrij) Een bar? Dit is een superbar! Whisky van het niet te versmaden merk Chivas! Echte whiskyglazen en ijs! Zie je dat dit een frivool hok is. Iedereen zou zo een beeld van een of

andere sekteleider in zijn huis moeten hebben. Je duwt op de neus van Pius de zoveelste, en je krijgt een drankwalm in je gezicht. Bon! Garçon, pour moi un Chivas, avec deux glaçons. Et pour les flamandais la même chose?

- Bob   Oui! (Hij neemt glazen en whisky) Eindelijk.
- Liesbeth   Weer is in Vlaanderen één spreuk uitgekomen: wie volhoudt, drinkt.
- Bob   Ja, zoals de marxisten zeggen: godsdienst is drank voor het volk.
- Liesbeth   (Klinkt met Bob) Gezondheid, Bobje van de BRT.
- Bob   Gezondheid, Liesbethje van de senator. (Ze drinken)
- Liesbeth   En nu?
- Bob   (Hoopvol) Ja?
- Liesbeth   Mijn hapje!
- Bob   (Zelfverzekerd gebaar) Moment! Eens kijken of het klaar is. (Hij begeeft zich naar de keuken) Ja! Ogen toe en handen uitsteken, zoals vroeger. Hier zijn we! (Hij neuriet de Bruiloftsmars en stapt plechtig op Liesbeth toe. Hij plaatst een bord met een deksel op, in Liesbeths handen. Hij heeft nog een potje mosterd en een bestek bij)
- Liesbeth   (Opent de ogen) Mag ik? (Ze heft het deksel op. Er ligt een hot dog op het bord. Liesbeth weet niet wat ze ziet. Bob kijkt haar hoopvol aan. Dan schiet Liesbeth in de lach) Een hot dog! Een hot dog! (Ze merkt het potje mosterd) En mosterd! Bob! Of zien oesters er tegenwoordig uit als hot dogs?
- Bob   Nee... ik...
- Liesbeth   (Tracht beleefd te blijven, maar slaagt er niet in haar lach te onderdrukken)
- Bob   Een hot dog. Ik wou je verrassen.
- Liesbeth   (Gierend) Ben je in geslaagd!
- Bob   (Lichtjes kregelig wordend) Het was je lievelingsgerecht, vroeger. Weet je niet meer, in ons café, ik betaalde je er altijd vier naen.
- Liesbeth   (Lachend) Ik betaal ze wel terug. (Ze slaagt er even in ernstig te blijven) Bob, het is een lieve attentie van je. Maar in de loop van de jaren heeft mijn senator me af en toe 's meegenomen op restaurant. Laten we zeggen dat mijn culinaire smaak een kleine accentverschuiving heeft ondergaan. Maar hij ziet er wel erg lekker uit. Geef maar hier.
- Bob   (Reikt haar wantrouwig de vork en het mes aan)

Liesbeth (Snijdt de hot dog in stukjes) Eentje voor jou... eentje voor mij... (Ze stopt een stukje in zijn mond. Beiden kauwen zo ernstig mogelijk door, tot Liesbeth opnieuw in de lach schiet door de wantrouwend blik van Bob. Hij lacht tenslotte mee) Je amuseer je wel, hè. Hier zomaar zitten picknicken in volle Knokse brousse met een inlandse schone. Hier kan je tenminste eens op adem komen van het wild geraas in je hoofdstad. Nog een stukje, chef-kok?

Bob (Met volle mond. Grappig) Nee, nee...

Liesbeth Het is jaren geleden dat ik zo gelachen heb.

Bob Jouw man doet jou nooit eens lachen?

Liesbeth De senator? Jawel, ik geloof dat hij 15 jaar geleden nog eens gelachen heeft. Thuis, bedoel ik. Toen ik eens een bord soep op mijn schoot kreeg. Naar het schijnt lacht hij op een ander wel eens vaker...

Bob ... zei ze niet zonder bitterheid in haar stem.

Liesbeth Bitter? Het is niet mijn bedoeling om bitter te klinken. In een gezond huwelijk, mijnheer Verstraete, wordt er na zekere datum niet meer gelachen. Na zekere datum wordt een huwelijk saai en leeg. Maar dat is niets om bitter over te doen. Het is het leven. Waren wij indertijd met elkaar getrouwd, het was ons net zo vergaan. Denk je niet? (Bob antwoordt niet) Nee?

Bob (Na een korte poos, zegt hij een paar versjes op uit een gedicht dat hij 25 jaar geleden voor haar maakte. De inhoud wijst op de onverwoestbaarheid van jeugdige liefde)

Liesbeth Wat krijg jij? Zit de Chivas in je hoofd?

Bob Herken je het niet? (Hij zegt de versjes nog eens op)

Liesbeth Het zegt me niets.

Bob Het komt uit het gedicht dat ik voor je maakte en waarvoor ik definitief van school werd weggestuurd.

Liesbeth Nee! En jij herinnert je daar nog iets van.

Bob Iets, ja. (Hij liegt, hij durft niet te bekennen dat hij het hele gedicht vlot van buiten kent)

Liesbeth (Lacht) Ik niet! (Ze herhaalt één zin en lacht hartelijk) Maar ik herinner me wel dat er verder in dat gedicht nog wat erotische toestanden kwamen. Voor die versjes was het dat wij buitenvlogen.

Bob Ik vloog buiten, jij niet.

Liesbeth ... zei hij na al die jaren niet zonder bitterheid in zijn stem. Ja Bob, je had maar een vader moeten hebben zoals ik, één met invloed. Mijn vader zei: Liesbeth, het moet gedaan zijn met dat gevrij, maar je studies moet je afmaken. En hij ging de directeur bepraten. En jouw vader zei: Wat! Vrijen in plaats van studeren! Ik me in het zweet werken om jouw studies te betalen. Buiten! Ondankbare! Je kan werk gaan zoeken. Zo ging dat vroeger.

Bob Ja, zo ging dat vroeger.

Liesbeth Maar hij had niet op de koppigheid van zijn zoontje Bob gerekend. Bobje zette door, hij trok naar Antwerpen, werd één van 's lands eerste jobstudenten en behaalde zijn zo begeerde diploma van... van wat juist?

Bob Ach...

Liesbeth Wat zegt je vader nu van je, nu je een soort beroemdheid bent?

Bob Mijn vader is al jaren dood.

Liesbeth (Ernstig) Dat wist ik niet. En ik woon nog wel in dezelfde stad. (Poging om het licht te houden) Ja Bob, wat wij meegemaakt hebben, zoiets is nu toch niet meer mogelijk.

Bob Zo 'n... jeugdliefde? Waarom niet?

Liesbeth Nee, ik bedoel, de verbetenheid waarmee ze twee jonge scholieren die wat verliefd deden uit elkaar rukten.

Bob Die wat verliefd deden?

Liesbeth Jouw vader smeed je het huis uit. En mijn vader sleurde me direct mee op reis, en als we terugkwamen had hij een aanvaardbare verloofde voor me klaarstaan. De schooldirectie, onze ouders, het leek wel de inquisitie die in gang werd gezet, en dat omdat twee adolescenten wat...

Bob ... verliefd deden? Dat is niet eerlijk. Wij waren niet zoals onze leeftijdgenoten die een zoentje pleegden achter de fietsenstalling. Zoals wij tekeer gingen! We bevonden ons meer in bed dan op de schoolbanken!

Liesbeth In bed? In de bunkers, tussen de slangen, bedoel je. En één keer een niesbui op de hooizolder van boer Blomme.

Bob (Stil) En bij tante Simone?

Liesbeth Oh ja, jouw tante Simone! De hypocrisie! We mochten elkaar ontmoeten in haar huisje als ze er niet was, ze wist zagezegd van niets, maar ze moest er wel telkens een pakje sigaretten voor hebben...

Bob ... die ik stal in het winkeltje van mijn vader.

Liesbeth We waren een mooi stel: een juwelendief en een sigarettendief.

Bob Maar toch een mooi stel.

Liesbeth (Heeft ondertussen in haar handtas naar sigaretten gezocht) Je moet leren zwijgen over sigaretten, Bob. Ik probeer al maanden op te houden met roken. En de mijne zijn op. Ah! Waar vind ik hier sigaretten? (Ze begint te zoeken in de kasten)

Bob Ik zie het nog voor mijn ogen, dat scheefgezakt huisje van tante Simone. Het is afgebroken nu.

Liesbeth Afgebroken nu... tante Simone, boer Blomme. Zoals jij die woorden sappig kauwt... alsof ze regelrecht uit Libelle-Rosita komen.

Bob (Luistert niet) Ja... Ik herinner me nog de laatste keer dat we elkaar zagen bij tante Simone. De dag dat ik naar Antwerpen vertrok.

Liesbeth (Lacht) Ja, we bleven gans de nacht, op haar zolder, op dat oud bed. Ik weet nog dat jij haar toen drie pakjes sigaretten moest geven.

Bob De ganse nacht hebben ze ons gezocht. Niemand die ons vond.

Liesbeth Natuurlijk niet. De hele kuststreek was ondergedompeld in een nicotinevel, zoals jouw tante Simone daar zat te roken, met in iedere hand twee sigaretten.

Bob (Een beetje triest) We beloofden samen plechtig op elkaar te wachten, tot ik mijn diploma zou gehaald hebben. We zouden elkaar ondertussen af en toe stiekem halfweg ontmoeten, in Gent.

Liesbeth En we zweerden elkaar eeuwige trouw. We zouden eeuwig wachten. Als men jong is! Het is toch mooi, de onschuld! En drie weken later, toen ik op je stond te wachten in Gent, daagde je al niet op.

Bob Je weet beter, Liesje. Jij was er niet.

Liesbeth Jij was er niet, ik was er niet. Wat voor belang heeft het?

Bob Wel...

Liesbeth Doe niet zo tragisch zeg. Wat voor rol speelt dat nu nog allemaal?

Bob Het speelde een grote rol voor mij.

Liesbeth (Verdedigt zich) Wat kon ik er aan doen? Jij was nog maar weg, of mijn vader sleepte me mee op reis...

Bob ... en toen je terugkwam had hij een aanvaardbare verloofde voor je klaarstaan, ja...

Liesbeth Zo ging dat toch vroeger. Mijn vader! Had die man schrik van me. Hij zag me als een soort te vroegrijpe onbeheerste mannenverslindster, die hij tegen zichzelf moest beschermen. Hij heeft me dan ook binnen het jaar in een huwelijk gemanoeuvreerd met mijn senator. Enfin, toen was hij nog voorzitter van de CVP jongeren, of de PVV jongeren. Ik weet het niet meer...

Bob (Bitter) Gemanoeuvreerd...

Liesbeth Natuurlijk. Dat was toch geen kunst voor mijn vader. Ik was een kind van 19. Na de reis hield hij me één jaar thuis van school. Ik moest mijn talenkennis wat bijschaven, vond hij, en hij bezorgde me een jonge privéleraar, mijn latere senator, juist. En die produceerde wat gutturale Germaanse klanken, en ik sloeg achterover.

Bob (Bitter) Dat zeg je wel erg plastisch.

Liesbeth Ach, en ook voor hem was het geen kunst om mij te veroveren, hij was 27 en had een lange rij liefjes achter de rug, waaronder 'n getrouwde vrouw. Hij had me maar zo te plukken, onervaren als ik was.

Bob Onervaren!

Liesbeth Ja. Nee. Ik bedoel... Ah, ik wil je niet beledigen, maar ik weiger voorzichtig te doen over vroeger. Jij tilt er zo zwaar aan! Wat wij meegemaakt hebben, heeft iedereen meegemaakt in zijn eerste jeugd. Ik weiger in te gaan op die gekwetste, verwijtende blikken van je. Trouwens, jij bent toch ook onmiddellijk getrouwd. (Bob antwoordt niet) Of waren het loze geruchten?

Bob Ik ben beginnen vrijen met de dochter van mijn baas, in Antwerpen, drie maanden nadat jij getrouwd was...

Liesbeth Uit liefdesverdriet om mij. Libelle-Rosita!

Bob En toen ik mijn diploma gehaald heb, ben ik met haar getrouwd... Ik voelde me zowat... zedelijk verplicht.

Liesbeth In Knokke vertelden ze dat je haar zwanger had gemaakt.

Bob Nee. Maar mijn baas was als een vader voor me. Ik woonde bij hem in, hij betaalde mijn studies. Ik moest nauwelijks mijn handen vuilmaken. Hij zag wat in me...

Liesbeth En zijn dochter ook.

Bob Ze was... niet onaardig. Al van haar 14 deed ze het huishouden voor haar vader, hij was een weduwnaar.

Liesbeth En ze deed er jouw huishoudentje wat graag bij.

Bob Wel, we woonden in hetzelfde huis, je weet hoe dat gaat...

Liesbeth Ja, zoiets gaat vanzelf. Wel, wel. En dan heb je haar veel kindertjes gemaakt. Hoeveel?

Bob Dat vraag je op de toon van iemand die zelf geen kinderen heeft.

Liesbeth Natuurlijk heb ik geen kinderen. Hoeveel heb jij er?

Bob Twee.

Liesbeth Eerst een jongen, dan een meisje?

Bob Ja...

Liesbeth De koningswens! Vooruit, tonen!

Bob Wat?

Liesbeth Foto's. Dit is het moment waarop mannen die ongelukkig zijn, en in één kamer vertoeven met een dame die niet de hunne is, foto's bovenhalen van hun schattige kindertjes.

Bob Laat maar...

Liesbeth Anders had ik je wel vereerd met een vrijblijvende beleefdheidsformule: schattig, net hun vader. Ik ken mijn wereld, Bob.

Bob Blijkbaar wel, ja.

Liesbeth Daar drinken we er een op, op de vergulde koningswens van Bob Verstraete, een jongen en een meisje. Vooruit, schenk in!

Bob (Schenkt haar wat whisky in, een beetje onwillig)

Liesbeth En jij?

Bob Nee, dank je.

Liesbeth (Nipt van haar glas) Wat is er? Kan je er niet tegen, tegen mijn plagerijtjes? (Ze schenkt whisky in zijn glas) Hier, een man laat een dame nooit alleen verdrinken, Bob, hij springt haar achterna. (Ze reikt hem met een nogal bruuske beweging zijn glas aan)

Bob Pas op! Waarom doen we het niet... wat rustiger aan, Liesje?

Liesbeth Je bedoelt dat ik onrustig ben. (Ze kijkt hem in de ogen) Wel, wel, die blik! Alsof hij me rijp vindt voor een van zijn rusthuizen. Heb je dat, rusthuizen voor vrouwen van senators?

Bob Ja, in iedere stad waar een senator woont.

Liesbeth   Het zou me niets verwonderen. Jullie welzijnswerkers zouden een apart dienstencentrum bouwen voor iedere Belg. Wie of wat je ook bent, het kan niet anders of je behoort tot een of andere risicogroep. Ben je werkloos, of heb je te veel werk, hops, naar Bob en compagnie. Ben je ongehuwd of ben je gehuwd met of zonder kinderen, het doet er niet toe, je hebt hulp nodig. Bob en compagnie staan voor je klaar. Flatneurose, angstpsychose, of gewoon verslaafd aan je kopjes koffie, je wordt opgevangen... Ga ik door, of rust ik even uit?

Bob   Rust maar even uit.

Liesbeth   Wel, waarom verdedig je je niet? Het was bedoeld als kritiek op je werk.

Bob   Och, de gekende kritiek: dat wij de terreinen van de welzijnssector te ruim afgebakend hebben, en...

Liesbeth   (Luistert niet) Laatst las ik iets grappigs. Het schijnt dat het allernieuwste een tehuis voor moegetergde mannen is. Zit jij daar ook achter?

Bob   Nee... Liesje, als jij denkt dat ik me nooit vragen stel over mijn beroep. Sedert een paar maanden... ik weet niet... Soms twijfel ook ik, of... Luister!

Liesbeth   Hou op, hou op. Bespaar me de details. Bewaar ze voor je colloquia, je tijdschriften.

Bob   Het interesseert je niet erg...

Liesbeth   Wel...

Bob   Vijfentwintig jaar geleden praatte je anders. We zouden samen...

Liesbeth   ... de wereld veranderen.

Bob   Je zou dezelfde studies volgen als ik. Maar die zal je ook wel gestopt zijn, toen je trouwde.

Liesbeth   Natuurlijk.

Bob   En al dat gedroom van ons, dat was je ook in één slag vergeten.

Liesbeth   Hoe kon ik anders. Ik was twintig en reeds 'n getrouwde vrouw, met een eigen huishouden. Mijn vader had het allemaal voor me uitgestippeld. Hij...

Bob   (Een beetje triest, zonder sarcasme) ... manoeuvreerde je in een huwelijk met zekerheid.

Liesbeth   (Begint opnieuw sigaretten te zoeken) En zoek nu eindelijk eens sigaretten voor me. Dit is jouw liefdesnestje!

Bob (Luistert niet) Jij was het dus niet zelf die je manoeuvreerde in een huwelijk...

Liesbeth Nu wordt het interessant. Hij gaat in de aanval.

Bob Wel nee. Maar het had toch gekund dat jij de sociale zekerheid van een huwelijk met een politiek carrièremaker verkoos boven de onzekerheid van het studentje in de sociale...

Liesbeth Dat woord sociaal, dat valt nogal een paar keer uit de bomen, als je met een sociaal werker praat.

Bob Ja, en eenmaal bezig in je huishouden was de herinnering aan mij ook rap vervaagd.

Liesbeth Misschien wel.

Bob En, om nog eens wat Libelle-Rosita termen te gebruiken, je hebt geen moment heimwee gehad, het je nooit beklagd?

Liesbeth Beklaagd? Nee... ja... nee... Ik heb me aangepast, zoals iedereen.

Bob Ja, daar zijn veel vrouwen sterk in, in de kunst om zich telkens aan te passen aan de nieuwe partners in hun leven. Ik dacht dat jij anders was, zelfstandiger.

Liesbeth Je vindt dat ik maar een trut geworden ben, hè. Wel, als trut wil ik toch wat misverstanden uit de weg ruimen. Mijn huwelijk, wat is daarmee? Goed, het is al jaren leeggebloed. Wiens huwelijk is het niet na al die jaren, we hebben het er al over gehad. Maar in het begin was mijn huwelijk een droom voor me. Mijn man was gek op me. Hij was erg toegewijd. Het is hoe dan ook zijn verdienste dat hij van het jonge meisje dat ik was, een vrouw gemaakt heeft. De beginjaren van mijn huwelijk waren een revelatie voor me. Ik bloeide open.

Bob (Dieper kan hij niet meer gekwetst worden) Een revelatie. Je bloeide open... Toen je vrijde met mij, was je een onervaren kind. En van zodra je mij kwijt was, maakte een ander eindelijk een vrouw van je.

Liesbeth (Reeds vergoelijkend. Ze weet dat ze hem te diep gekwetst heeft, dat ze de waarheid geweld heeft aangedaan) Heb jij niet hetzelfde meegemaakt in je huwelijk? In het begin de openbaring van liefde en seks en vijf jaar later beginnen ongemerkt de slijtageverschijnselen.

Bob (Afwezig) Wel... (Haar vraag interesseert hem niet. Hij is diep gekwetst, maar tracht dit zo waardig mogelijk te verbergen)

Liesbeth Wat wel?

Bob (Zwijgt. Hij staart voor zich uit)

Liesbeth Aah! Jij bent ook geen mens om een verbaal steekspelletje mee te spelen. Zie hem zitten treuren, het kwetsbaar zieltje. Waarom volg je de regels van het spel niet? Je moet je verdedigen als ik je aanval.

Bob Spel? Regels? Aanvallen, verdedigen? Is dit een voetbalwedstrijd of een cowboy en Indianenspelletje?

Liesbeth Een cowboy en Indianenspelletje, ja! (Met accent, terwijl ze hem zo speels mogelijk in de ribben port) Squaw met gespleten tong giftige pijltjes afschieten naar treurig bleekgezicht, maar squaw niet echt menen. Treurig bleekgezicht zich maar moeten verdedigen! Bleekgezicht stoute squaw maar moeten overmeesteren.

Bob Laat maar, Liesbeth.

Liesbeth Squaw klein beetje berouw, squaw wonden bleekgezicht genezen. (Ze speelt dat ze zijn wonden heelt door hem te strelen)

Bob (Staat op)

Liesbeth Wat is er?

Bob Niets. Alleen, ik heb wat last met je bruuske overgangen. Eerst het hoofdstuk plagerijen en direct erna het hoofdstuk flirten.

Liesbeth Ah! Mijnheer dacht dat we al aan het hoofdstuk flirten toe waren. Mis! We zitten nog middenin de plagerijen. (Ze loopt door de kamer) Wat stond er nog op mijn programma qua speldeprikjes? De hersenschudding door het bed hebben we al gehad. (Ze kijkt rond) De te luide muziek ook... Oh! Natuurlijk! Je radioprogramma! Bijna vergeten. Goed dat je me op 't idee brengt, Bob. Als 't al niet gedaan is. (Ze zet de radio aan) Ik mag toch, hè.

Bob Ach...

Liesbeth (Zoekt verschillende posten af, tot ze de stem van Bob herkent)

Stem Bob
... een mevrouw uit Oost-Vlaanderen aan de lijn. Hallo mevrouw...
hallo mevrouw... Er schijnen een paar moeilijkheden te zijn met de
verbinding...

Liesbeth (Ondertussen) Dit is het! Het milde spraakgeluid van Vlaanderens ombudsman nummer één! De gebroken-harten-rubriek. De nationale goeroe aan het woord! (Tot Bob) Stil! Stil!

Bob (Heeft zich verwijderd. Hij vreest dat Liesbeth een figuur zal slaan. Hij voelt zich gegeneerd in haar plaats) Liesje, waarom zet je dat niet af?

Liesbeth Sst!

Stem vrouw

(Een eenvoudige volkswrouw die in haar ellende alle heil verwacht van Bob en in een aandoenlijk schools beschaafd haar problemen aan hem voorlegt) Hallo, mijnheer Verstraete? Hallo?

Stem Bob

Zegt u maar Bob, mevrouw...

Liesbeth   Familiair...

Stem vrouw

Bob... Ik... Ge weet nog wie ik ben? Ik heb u verleden maand al twee keer opgebeld. Mijn man is weeral weggelopen nu...

Stem Bob

(Geduldig) Ja...?

Stem vrouw

En hij... hij heeft al het geld meegenomen deze keer. Tienduizend frank. En nu zit ik zonder... nu heb ik geen geld meer...

Liesbeth   (Ondertussen) Tienduizend frank! Je cliënteel behoort tot de haute bourgeoisie!

Stem vrouw

En nu wil ik vragen of ik nog een bericht mag zeggen tegen mijn man, langs uw radio-uitzending.

Stem Bob

(Na een aarzeling) Eh, ja... Zegt u maar, mevrouw...

Liesbeth   Hij heeft een hart van koekebrood, onze Bob.

Stem vrouw

Dit is een bericht voor mijn man, Robert... Robert, ik ben niet kwaad op u, maar ik zit hier met de kinderen, en zonder geld... ge moogt gerust terugkomen. Ik vergeet en vergeef u alles. Want ge zijt tenslotte mijn man en ge weet, als men eenmaal getrouwd is, eh... In de hoop dat ge me hoort en dat ge rap terugkomt. Uw liefhebbende vrouw Annie.

Liesbeth   Prachtig! Een rubriek voor weggelopen katten, honden en echtgenoten. (Ze houdt op met lachen en luistert opnieuw, klaar om Bob nog meer te plagen)

Stem Bob

... en dat was het, mevrouw?

Stem vrouw

Nee, ik wil nog een raad vragen. Mijn zuster zegt de hele tijd dat ik moet scheiden. Maar ik kan dat niet. Als men getrouwd is...

Liesbeth ... dan is het voor het leven!

Stem vrouw

Scheiden, dat brengt zo 'n ruzie en miserie mee. En de slechte naam! Ik wil niet scheiden. Maar mijn zuster zegt dat ze me niet meer gaat helpen met geld en met de kinderen, als ik niet wil scheiden. Ik zit tussen twee vuren. Wat moet ik doen?

Stem Bob

(Aarzelend) Ja, mevrouw, eh...

Liesbeth Nu goed luisteren, mevrouwtje. Nu komt het gestroomlijnde antwoord. Hocus pocus en uw problemen zijn voor eeuwig opgelost. Wel Bob?

Stem Bob

Ja... ik, eh... Het is niet direct de bedoeling van dit programma om raad te geven. Ik beseft dat dit programma erg populair geworden is, en daarin schuilt allicht een groot gevaar... Raad geven, dat is erg moeilijk voor mij, mevrouw. Scheiden? Als uw man terugkomt, praat erover met hem. Het huwelijk is een mooie zaak, maar soms kan een relatie zo onleefbaar geworden zijn, dat... eh...

Stem vrouw

Maar mijn zuster is ook gescheiden. De ruzies, de advocaten...

Stem Bob

Ik vrees dat uw probleem ver boven de mogelijkheden van dit programma uitstijgt. Ieder mens heeft zijn onzekerheden, zijn twijfels. Ik ook. Wie ben ik dat ik...

Stem vrouw

Maar u geeft zo dikwijls raad aan mensen.

Stem Bob

Als het om eenvoudiger zaken gaat, ja. Ik verzeker u, ik wil niets liever dan u helpen. Maar ik zou u een slechte dienst bewijzen, als ik nu een of andere vrijblijvende wijze spreuk of troostend woord uit mijn mouw zou schudden. Er bestaan geen toverformules voor het soort probleem dat u hebt. Voor geen enkel probleem bestaan toverformules. Maar ik begrijp dat een mens zo radeloos kan zijn, dat... Kijk, ik wil zeker verder in contact met u blijven, mevrouw, maar dan niet via een vluchtig medium als dit. Uw probleem vergt een andere aanpak. Ik bel u op, onmiddellijk na de uitzending, dan spreken we verder af. Mijn assistent heeft uw nummer?

Stem vrouw

Ja, ja. Bedankt, bedankt...

Stem Bob

Tot straks, mevrouw...

Stem vrouw

Van harte bedankt, mijnheer Verstraete.

Liesbeth (Is stilgevallen. Ze is getroffen door de menselijkheid van Bob)

Stem Bob

(Zonder enthousiasme) Ik geloof dat we een jongeman uit het Antwerpse aan de lijn hebben. Hallo ja?

Liesbeth (Zet het toestel af. Na een korte poos, gemaakt uitbundig) O.K. O.K. Ik sla een figuur. Mijn plagerijtjes zijn wat in het water gevallen. Ik zal meer talent aan de dag moeten leggen, of er mee ophouden.

Bob (Wil dit niet uitbuiten. Vriendelijk) Doe het laatste, Liesje. Hou er mee op.

Liesbeth Ik zal mijn best doen, eerwaarde. Geef je me de absolutie? Als penitentie ben ik bereid een half uur te zwijgen.

Bob (Na een poos) Meende je dat van dat jonge meisje...

Liesbeth ... dat pas vrouw werd nadat...

Bob (Knikt)

Liesbeth (Antwoordt niet direct. Dan glimlacht ze) Nee. Niet echt. Jij weet toch beter. Ik...

Bob Waarom zei je het dan?

Liesbeth Ik wou je straffen omdat je liet verstaan dat ik veranderd ben, dat ik een trut geworden ben.

Bob Maar nee...

Liesbeth (Speels - uitdagend) Ik ben toch cynischer geworden!

Bob (Speelt mee) Het is maar een oppervlakkig laagje. Je zei het zelf: ik kijk er dwars doorheen.

Liesbeth (Koket) En daaronder ben ik dezelfde gebleven als vroeger?

Bob Min of meer...

Liesbeth (Ernstig nu) Ach. Hoe waren we dan vroeger? Wat schiet er nog van over? Een ring die te klein is, ergens een foto en een paar versjes van een gedicht dat we verder vergeten zijn.

Bob Nee...

Liesbeth   Wat?

Bob   (Wacht even. Dan zegt hij het gedicht op)

Het weten
Van onverbreekbare dingen
Zoals de liefde
Die de onze is

Het weten
Waar de vijand loert
Wij zijn nog kinderen
Het wordt gezegd
En de bijl wordt gezwaaid
Om te splijten
Vergeefs

Het weten immers
Van onze sterkte
Van mijn adem om jouw lippen
Van mijn lippen
Zachtjes schurend
Op jouw huid
Zoete erosie

Het weten
Van mijn verlangen
Dwalend langs jouw schoonheid
En steeds vindend
De diepten
En de hoogten
Van de toekomst
Die de onze is

Het weten...

(Bob houdt op. Hij is wat gegeneerd. Hij vreest dat hij als onvolwassen en sentimenteel overkomt)

Liesbeth   (Heeft aandachtig geluisterd, half ontroerd, half verwonderd. Ze vindt het wat bizar dat deze volwassen man zich dit gedicht compleet herinnert) Ga verder, Bob.

Bob   Nee... het is maar wat onhandig plagiaat. Ik weet zelfs niet meer van wie ik het afschreef.

Liesbeth   (Stil) Jij kent je eigen gedicht nog compleet van buiten, alsof...

Bob   (Met zelfspot) Ik heb het geheugen van een olifant.

Liesbeth (Schudt het hoofd)

Bob Je vindt het een beetje raar, hè, een sentimentele kronkel van me.

Liesbeth Jij zit dat gedicht zeker dagelijks te herlezen...

Bob Ja, iedere morgen na het tandenpoetsen, declameer ik het luidop, zodat de burens links en rechts kunnen meegenieten...

Liesbeth ... en je vrouw en kinderen.

Bob Wat?

Liesbeth Wat zegt je vrouw daarvan, van dat cultiveren van liefdesgedichtjes voor oude liefs. Weet zij daarvan?

Bob Ach...

Liesbeth Je vrouw! Vooruit, vertel. Weet zij daarvan, of heb je geheimpjes voor haar? (Bob antwoordt niet) Ik luister, Bob.

Bob Mijn vrouw en ik zijn uit elkaar.

Liesbeth Uit elkaar? Hoe lang al?

Bob Eén maand. Zij heeft een aanvraag tot echtscheiding ingediend.

Liesbeth (Moet dit even verwerken) Dit heb je handig getimed, Bob. Eerst een gedichtje opzeggen, en dan de verlaten echtgenoot spelen. Waarom vertelde je het me niet eerder?

Bob Ik... ik wil niet te koop lopen met mijn (Poging tot zelfspot) echtelijke miseries!

Liesbeth (Na een korte poos) En nu je gaat scheiden, daag je hier terug op. Je hebt direct aan mij gedacht, om je te laten troosten.

Bob Nee...

Liesbeth Heeft zij een ander?

Bob Ik denk het niet.

Liesbeth En jij?

Bob Nee. Misschien heeft zij wel een ander. Soms twijfel ik. Maar ze is zo voorzichtig. Ze wil de scheiding in haar voordeel laten uitspreken. Ze wil de kinderen.

Liesbeth Waarom... waarom wil ze van je scheiden?

Bob Ik... het is allemaal zo verward. Ik was compleet verrast, de imbeciel die ik ben. Een mens denkt, als je twintig jaar getrouwd bent, dat er niets meer kan gebeuren, maar...

Liesbeth Ze moet toch een reden hebben.

Bob Ik wil je niet lastig vallen met...

Liesbeth Je hebt gelijk. Sorry, het zijn mijn zaken niet...

Bob Ach, een reden. Ik tracht ze te begrijpen, haar redenen.

Liesbeth Je bent niet verplicht...

Bob Ze heeft het er altijd over dat ik zo... Ze gebruikt termen als onvolwassenheid en... Ze voelt zich verwaarloosd. Wees gerust, ik besef dat ik goed belachelijk ben, het klassiek geval: hele dagen werken en uithuizig zijn en sleutelen aan de problemen van anderen, en ondertussen geen oog hebben voor de noden van je eigen vrouw. Het is zo voorspelbaar, zo banaal... Ze moet het jaren opgekropt hebben, tot ze... En al die tijd was ik blind...

Liesbeth (Na een poos) Bob...

Bob En nu begin ik te merken wat mijn theorieën waard zijn. Jarenlang loop ik te prediken hoe mensen moeten leren een relatie afbreken, zonder elkaar onnodig pijn te doen. En zelf begin ik nu al smerige trucs te gebruiken om mijn kinderen niet te verliezen. Nog een stap verder en ik laat mijn vrienden valse getuigenissen afleggen. Wat denk je daarvan, Liesje? Voorbeeldig hè, voor een sociaal werker, die...

Liesbeth (Is vertederd door de waardigheid waarmee hij zijn verdriet draagt. Ze wil dicht naast hem gaan zitten, maar de telefoon rinkelt. Ze aarzelt om hem op te nemen, maar het toestel blijft rinkelen. Tenslotte) Het zal Monique zijn. (Ze neemt de hoorn op) Hallo? Hallo? (Er is storing op de lijn) Hallo Monique? Hallo... Oh, jij bent het, Jean... (Ze praat met zachte stem nu, maar kan niet verhinderen dat Bob het gesprek kan volgen) Hoe heb jij mijn nummer? Van Monique... Wat? Hoor jij me? Ik versta je nauwelijks. Storing, ja... Wat? Ik mag niet komen, morgen? Maar we hadden afgesproken. Ik heb gereserveerd. Wat is er gebeurd...? Cécile! Ah... Zo ineens... Maar dat is toch geen reden... Nee, Jean, ik aanvaard dit niet... Nooit meer...? Zoiets kan je toch niet door de telefoon... Nee, ik wil je tenminste nog één keer zien. Dat kan je me niet weigeren... Ja, Cécile... je wil ernstig gaan leven. (Bitter) Met mij was je niet ernstig? (Haar woede groeit, ze verheft even haar stem) Ik neem dit niet, Jean. Zoiets handel je niet af met een eenvoudig telefoontje. (Zachter) Ik ben toch altijd goed voor je geweest. Wij zijn altijd goeie vrienden geweest. Eergisteren nog, wat hebben we niet afgelachen... Oh, jij vond het niet zo plezant... Goed, goed, Cécile, ik begrijp het, maar we kunnen elkaar toch nog één keer ontmoeten. Ik kom morgen... Jean! Maar je hoeft het haar toch niet te vertellen. Ik ben nu al maanden bezig met dit soort leugentjes om bestwil, kan

jij niet één keer...? Jean! Jean, zeg zoiets niet... Jean, hou op... Ik verbied je...
(Ze schiet uit) Smerig, smerig is het om zoiets te zeggen. Ik verdien dit niet.
Waar haal jij de onbeschoftheid om... Jean! Jean...!
(Jean heeft opgelegd. Liesbeth kookt van woede. Ze legt de hoorn op het
toestel. Na een lange poos kijkt ze Bob aan, alsof ze haar agressie op hem zal
uitwerken. Zo rustig mogelijk, uitdagend) Dit was Jean. Jean is 31 en sedert 8
maanden mijn vaste minnaar. Hij meldt me dat hij me in de steek laat voor
Cécile. Cécile is 25. Ben je gechoqueerd?

Bob Nee...

Liesbeth Ik wel. Hij laat verstaan dat mijn beste jaren achter me liggen. Hoe durft hij.
Hij werpt me weg als een oude schoen. Ah! Je ziet, er is heel wat veranderd.
Vijfentwintig jaar geleden had ik een jonge minnaar, jou. En nu heb ik nog
steeds jonge minnaars. Maar de stijl is veranderd. Jij aanbad me, nu beledigen
ze me via een simpel telefoontje. Ik heb het ver gebracht, hè.

Bob Liesje...

Liesbeth Ja, vooruit. Houd je niet in. Oefen je beroep uit, gekwetste zieltjes troosten.
Vraag me uit. Je hebt de kans nu. De hele avond zit je al te springen van
nieuwsgierigheid om te weten wat er van me geworden is.

Bob Rustig, Liesje. Hier, drink iets.

Liesbeth Ah! Is het zo dat jij je patiënten helpt, door ze vol te gieten? Maar snap je dan
niet dat ik daarnet beledigd ben, zoals ik nog nooit in mijn hele leven beledigd
ben. Weet je wat hij zei? Je mag blij zijn dat ik acht maanden van mijn leven
aan je heb willen besteden... Ik wil praten, Bob, praten, al was het tegen de
muren...

Bob (Drukt haar beschermend tegen zich aan, een beetje gegeneerd) Goed, Liesje,
praat erover. Ik luister... Vertel me alles.

Liesbeth Je luistert? Weet je het zeker? Je loopt de kans dat het romantisch beeld van je
Liesje van 19 met zijn gezicht in de modder valt.

Bob Ik ben niet bang.

Liesbeth Nee? Wacht maar. (Ze staat op) Waar begin ik? Na jou. Onze geschiedenis ken
je. Een stormachtige jeugdliefde, ik geef het toe, ja. Te rap afgebroken. We
kennen het. Het volgende hoofdstuk dus: mijn man! Ah! Je herinnert je hoe ik
was. Wild en ontembaar. Ik dacht dat niemand me ooit zou kunnen temmen.
Maar ik vergiste me. Tijdens onze huwelijksreis was het al zover. De eerste
dag, in Parijs. Ik had toen wat lippenstift aangebracht, en toen we in onze
hotelkamer belandden, vroeg hij me naar mijn lippenstift. En hij zwierde ze
door het raam. Zo begon hij aan mijn opvoeding. En de volgende morgen, toen
ik mijn kousen aantrok, zei hij: draai je om. De rest van mijn huwelijk heb ik
me aan- en uitgekleeft achter de gesloten deuren van de badkamer. Onze
huwelijksreis! Nooit heeft hij me zo vaak over zijn moeder verteld als toen, in

vergelijkende termen dan. "Eens en voor altijd" duidde hij me de plaats van de kam op de lavabo. Ja, mijn lippenstift en mijn illusies zwierde hij door het raam, en in de plaats leerde hij me orde. Voortaan kende ik de plaats van de kam. En stilaan begon ik de voordelen in te zien van getrouwd te zijn met een nauwgezet man. Ik dacht dat het zo hoorde: getrouwd zijn betekent orde, en gereserveerd zijn naar buiten toe en hartstochtelijk in het echtelijke bed. Het gekende refrein. Want, geloof me, aan hartstocht ontbrak het aanvankelijk niet. In bed werd hij een ander mens, een attente minnaar. En dat was zijn grote voorrecht, dat hij de vrouw in mij tot bloei kon brengen. Maar het wrede was, van zodra ik kon beginnen meespelen, liet hij me vallen. Het duurde een tijd tot ik doorhad wat er aan de hand was: hij had opnieuw contact met de vrouw die hij gekend had voor ons huwelijk. Ze is nog steeds zijn maîtresse, al die jaren al. En daar zat ik dan, in mijn grote huis, alleen met mijn meid, mijn verlangens. En zo passeerden de jaren, terwijl hij elke avond in de armen van zijn maîtresse ging verpozen van het carrière maken, het voorzitten van commissies, het organiseren van werkweekends en het over en weer vliegen naar weet ik veel waar. Zijn secretaresses waren beter op de hoogte van zijn doen en laten dan ik. Zij hielden zijn druk bezette agenda bij. En daar was geen speld tussen te steken, laat staan een vrouw. Ah! Ik probeerde afleiding te vinden bij mijn vriendinnen, een paar hadden eenzelfde lotje gewonnen als ik: ze waren getrouwd met net zo 'n ontrouwe drukdoener als ik. We vormden dus een deftig vrouwenclubje. Iedere namiddag trokken we gezamenlijk naar zee, gaan zonnebaden. Maar ook dat werkte niet. Ik merkte hoe zij hun affectie kwijt konden aan hun kinderen. Ach, zoals zij bezig waren over hun eerste tandjes, hun eerste dag op de kleuterschool, de bezorgdheid... Ik was jaloers. Kinderen, zelfs die uitlaatklep had ik niet. En daar lag ik dan, lui in het zand, met niets om handen dan de zorg om mijn neus of schouders niet te laten verbranden. Belachelijk...

Bob   Het is niet belachelijk, Liesje. Hoe heb jij het al die jaren kunnen...

Liesbeth   ... volhouden? In de schaduw van een onverschillig man, een kouwe kikker? Wil je het echt weten? Je vraagt erom. Noteer maar. Ik heb me rechtgehouden met... Luc, Emile, René, Omer, Jacques, Eddy... met minnaars, beste Bob. Minnaars. (Niet zonder hysterie) Ik werkte ze af, straat per straat, wijk per wijk. En als heel Knokke er aan geloofd had, dan besprong ik Blankenberge en Brugge...

Bob   Liesje...

Liesbeth   Het begon nochtans heel onschuldig, met Pierre, de jonge bediende van de gemeentebibliotheek. We gingen een paar keer iets drinken of eten samen. Dat was alles. Ik had nog scrupules toen. Maar mijn man was er rap bij. Ik kreeg een cursus voor gevorderden wat orde in het huwelijk betreft: ik moest zoiets geen tweede keer proberen, of hij zou me op straat zetten. Zo simpel was dat, als een hond die men aan de ketting legt. Het was in die tijd dat ik er aan dacht hem te verlaten. Maar... onze kennissenkring, mijn familie, en ook financieel was ik gebonden aan mijn man. Gebrek aan durf. Pijnlijk, net zo pijnlijk als het volkswrouwtje in je radioprogramma... Wel, vind je me niet

verachtelijk? Zeg het me, dat ik te laf was om het klein gouden kooitje te verlaten.

Bob Die situatie, het moet geen pretje geweest zijn voor je.

Liesbeth Het was een hel! Maar ik vond een trucje om te ontsnappen uit die hel. De minnaars, juist! Ik waagde het er op, en werd een echte expert in het liegen en bedriegen. Ik bouwde een schijnwereld op van vriendinnen, tenniscursussen, Esperantolessen, de oud-leerlingenbond! Mijn meid was mijn complice, de telefoon mijn werkinstrument. En als mijn man iets vermoedde, dan smeekte ik, ik dreigde, ik zwoer valse eden, ik verleidde hem... tot hij zweeg. En zo werd de hel af en toe een stukje hemel, telkens ik op weg was naar een amoureux rendez-vous. Wel, ligt het beeld van je Liesje nu nog niet in de modder?

Bob Ik zie maar één schuldige: je man. Hij gaf je niet waar je recht op had. En ook je ouders hebben schuld. Wat ze je afpakten op jeugdige leeftijd, zocht je later.

Liesbeth Ach, hou op. Doe niet alsof je niet gechoqueerd bent door mijn verhaal.

Bob Ik tracht je te begrijpen. Je was op zoek naar affectie.

Liesbeth Affectie! Ik heb vriendinnen die beweren dat ik al die jaren gedreven ben door pure geilheid, dat ik een schoolvoorbeeld van een mannenverslindster ben. Er is nauwelijks een bed in Knokke, of ik ken het. Ik kan een boek schrijven over wat er bestaat aan bedden in de streek, van Louis Quinze tot slaapzakken. Jij dacht dat het louter toeval was dat ik achter die dubbele deur een opklapbed ontdekte. Ik was nog geen seconde in de kamer of ik wist al waar het bed zich hier bevond. Ik ben een expert, Bob, een expert. (Na een poos) Waarom zwijg je? Waarom zeg je nu niet op jouw typische troostende manier: Liesje... (Bob antwoordt niet) Zie je, ik ben er uiteindelijk toch in geslaagd om je walging op te wekken.

Bob Dat is niet waar...

Liesbeth (Triest. Ze wil doorgaan tot het einde) En ik heb nog meer, Bob. De laatste tijd... de laatste tijd, zijn ook mijn buitenechtelijke avonturen een hel aan het worden. Laatst had ik een affaire met een jonge kelner uit een of ander jongerencafé, waar ze van die harde muziek draaien. Ik... Hij was gek op me. Het deed hem wat om te mogen onder de wol kruipen met een getrouwde vrouw, een dame. Maar toen begon hij te profiteren van me. De vernederingen! Ik begon te betalen voor mijn bedgenoegens, Bob. Hoor je me! De laatste tijd begin ik te betalen! Knokke is een kleine stad, de gratis minnaars zijn opgebruikt... Ik wil eruit stappen, uit die ellende! Ik kan niet meer! Mijn man, de minnaars, ik word er ziek van. En ik word ook ziek van jou, als ik zie hoe intact, hoe integer, hoe weinig getekend jij bent. Ga weg, Bob, ga weg. Laat me alleen.

Bob (Gaat naar haar toe en neemt haar troostend in zijn armen)

Liesbeth (Huilt) Ze nestelt zich in zijn armen. Na een lange poos) Vannacht ga ik niet naar huis.

Bob (Na een korte poos) Is dat wel verstandig?

Liesbeth Ik ga niet naar huis.

Bob (Na een poos) Blijf dan bij me.

Liesbeth Je bent lief voor me, Bob... Ga je lief zijn voor me?

Bob Ja, Liesje...

II

(De volgende morgen. De gordijnen zijn nog dicht en het opklapbed dat neergelaten is, is niet opgemaakt: het is duidelijk dat het beslapen is. Naast het bed: Liesbeths schoenen. De radio staat zachtjes aan op een programma met lichte muziek, vooral gezongen nummers)

Liesbeth

(Die af en toe de melodietjes zachtjes neuriet en meezingt, maakt liefdevol een ontbijt klaar: ze zet koffie in de keuken en zoekt in de koelkast naar eten. Ze vindt een blikje met melk, dat ze opent, en zet confituur, smeerkaas, suiker, kopjes, borden, etc. klaar op de eettafel. Dan bekijkt ze het resultaat. Ze gaat na of er niets ontbreekt. Ze doet dit op een speelse wijze: op het ritme van de muziek wijst ze naar de verschillende eetwaren etc. die ze op de tafel heeft geplaatst, terwijl ze het liedje "Good Morning Sunshine" af en toe zachtjes meezingt. Ineens) Juist. Sunshine. Ik wist dat er iets ontbrak. Sunshine. Het ochtendgloren. De morgendlijke ochtendgloed. Stralenweelde...

(Ze trekt de gordijnen open en zet de balkondeuren iets open. Het daglicht dringt de kamer binnen. Liesbeth knippert met de ogen) ... en pijn aan de ogen. Goed! Deze morgen dan maar geen ochtendgymnastiek, Liesbeth. In de plaats wat gezonde huishoudelijke taken.

(Ze gaat verder op zoek naar eten in de keuken. Als ze dan hoort dat de speaker op de radio aankondigt dat het twintig over negen is, gaat ze haar horloge nemen, dat op een kastje naast het bed ligt en windt het op. Dan doet ze het om haar pols, rustig. Ze denkt na, en werpt een blik op de telefoon. Na een lange poos gaat ze naar het toestel, maar bedenkt zich en zet eerst de radio af. Dan gaat ze een nummer vormen. Na een poos) Hallo Monique... Liesbeth, ja... Nee, nee... Maar nee, er is niets gebeurd, met mij is alles in orde... Maar het was toch niet nodig om je zorgen te maken, het is toch niet de eerste keer dat ik... Nee... Luister, Monique. Heeft mijn man al gebeld vanuit Beernem? Nee...? Goed, dan komt hij normaal tegen de middag thuis. Zeg hem dat ik niet thuiskom vandaag, dat hij niet op me moet wachten, om... Ja, ja, ik weet het, het wekelijks bezoek bij het oude spook. Daarom bel ik juist... Razend? Goed, laat hem dan razend zijn. Als hij te fel tekeer gaat, ga dan weg, zeg dat ik je vrijaf gegeven heb... Ja, ja, ik zeg het je toch... Maar doe niet zo bezorgd, ik... Je moet begrijpen, Monique, ik bel niet om hem gerust te stellen, ik bel om jou gerust te stellen... Nee, we gaan hem niets wijsmaken. Zeg gewoon dat ik heb opgebeld, dat hij alleen moet gaan deze middag en dat hij wel zal zien wanneer ik thuiskom... Maar nee, ik heb niet gedronken. (Liesbeth moet erom lachen) Nee, het is Pierre niet. Je raadt het nooit, Monique. Ik vertel het je wel, later... En hou nu op met panikeren. Ja, ja... Goed, goed... Wees niet bang... Dag Monique.

(Liesbeth legt op. Ze bekijkt het toestel nog een poosje. Het lijkt of ze pas nu beseft dat ze wat roekeloos heeft gehandeld. Dan loopt ze naar het balkon en kijkt of Bob er nog niet aankomt. Dan gaat ze op de rand van het bed zitten en trekt haar schoenen aan. Ze doet ook haar oorbellen aan. Ze bekijkt de wanordelijke lakens en schikt een hoofdkussen wat ordelijker, met een liefdevol gebaar. Er wordt op de deur geklopt. Liesbeth haast zich om open te maken)

Bob (Blijft in de deuropening staan. Snel) Niet kijken. Nog eens zoals vroeger. Ogen toe en handen uitsteken.

Liesbeth (Lacht) Het is niet waar! Heb je weeral hot dogs mee?

Bob (Heeft een papieren zak met broodjes in de handen en een roos. Hij legt de roos in Liesbeths handen) Je mag kijken.

Liesbeth Een roos! Schat die je bent. Wat lief! (Ze kust hem en kijkt in de papieren zak) En verse broodjes. Je hebt er gevonden!

Bob Wel, zo gaat dat. Eerst wordt een oude liefde opgegraven. Daar horen verse broodjes bij en een verse roos. Het een is om op te eten, het ander niet.

Liesbeth Ik zoek direct een vaas. (Maar ze blijft tegen hem aangevleid)

Bob Laat me even los.

Liesbeth (Begrijpt Bob niet goed, en laat hem dan los)

Bob En iets voor de verslaafden. Raad eens.

Liesbeth (Sneller dan Bob had verwacht) Sigaretten!

Bob Juist! Nicotine en teer, kundig gemixt door de firma Johnson. Zwaar genoeg?

Liesbeth Johnson!

Bob (Haalt een pakje Kent te voorschijn)

Liesbeth Ha, ik dacht al. Dit is beter. Lieve, lieve Bob. (Ze kust hem)

Bob O.K. En nu aan de slag. Ontbijt! (Hij doet zijn vest uit en gaat zitten) Kom je niet?

Liesbeth (Gaat naar de keuken) Eerst even een vaas zoeken.

Bob Ach, dat is niet nodig. De steel zit in zo 'n waterzakje.

Liesbeth Nee, ik wil die roos op tafel, tussen ons. (Ze vindt geen vaas in de keuken en gaat dan naar de bar waar ze een hoog glas vindt, ze vult het met water en plaatst de roos er in. Ondertussen) Bob, heb jij soms zin in een gekookt eitje... ik weet niet of ze vers zijn, maar ik heb er gevonden in de...

Bob Nee, dank je.

Liesbeth Of toastjes. Ik kan de broodjes in schijfjes snijden, dan maak ik minittoastjes...

Bob Nee, dat duurt te lang. Laten we maar beginnen, kom. Besef jij wel hoe laat het is, Liesje?

Liesbeth Half tien, zoiets.

Bob We hebben ons mooi overslapen. Nog een geluk dat ik wakker werd.

Liesbeth (Gaat naar de keuken) Het is zondag. De zondag mag een mens zich overslapen, buiten de middenstanders, die moeten broodjes en rozen verkopen aan minnaars.

Bob Wat doe je?

Liesbeth (Komt uit de keuken met de koffiekkan) Koffie! (Ze schenkt in) Ah. Ik word al wakker van de geur alleen.

Bob Ja, het was me het avondje wel.

Liesbeth Zeg maar nacht. Jij bent in slaap gevallen om drie uur. En ik heb nog meer dan een uur wakker gelegen.

Bob Waarom? Je hebt toch niet verder liggen piekeren?

Liesbeth Piekeren! Nee, zotje. Jij hebt deze mevrouw hier gisteren zo gelukkig gemaakt dat ze overal gouden sterretjes zag op het plafond, overal klonk er klokkengelui, fanfares, jubelende kinderkoren. Daar heb ik naar liggen luisteren. Vind je me overdreven?

Bob (Lachend) Ja...

Liesbeth (Ernstig, innig) Nee... Iets als gisteren, zoals ik mijn hart mocht uitstorten bij jou... alsof ik voor het eerst duidelijk zag in mijn leven... en nadien... iets zeldzaams, je was net zo onstuimig als de jongen die je vroeger was, en toch vol tederheid, als een man... (Ze legt haar hand op de zijne)

Bob (Voelt zich onwennig. Dan maakt hij zijn hand vrij om zijn kopje koffie vast te nemen) Wel, wij noteren met vreugde dat onze diensten mevrouw welgevallig waren en bij deze bedanken wij mevrouw voor het mooie compliment. Het bovenvermelde onstuimige en tedere was ons trouwens een groot genoegen. En als mevrouw...

Liesbeth (Lachend) Ja, het is al goed. Eet nu maar. Kom, ik zal je bedienen. Wat wil je?

Bob Alleen een klein stukje brood.

Liesbeth Droog, zonder iets?

Bob Ik ben geen grote eter 's morgens. Wat koffie, dat is alles.

Liesbeth (Begint smakelijk te eten) Zoals je wil. Een half broodje voor jou en vijf broodjes en half voor mij. (Ze eet. Ze kijkt naar Bob, die niet eet) Maar dat is nu toch geen gezicht. Wacht. (Ze loopt naar de kast) Jij was verlekkerd op

chocolade vroeger. Met nootjes. Kilo's sleepte je mee uit je vaders winkeltje naar school. Hier. (Ze legt een reep chocolade naast zijn bord) Ben je nog steeds zo 'n chocolademaniak?

- Bob Ja. (Hij neemt een heel klein stukje chocolade)
- Liesbeth Men zou het niet zeggen... (Ze eet goed door) Jij hebt echt geen trek, hè. Zal ik een lekkere vette hot dog voor je maken? (Ze lacht)
- Bob (Ernstig) Nee, dank je.
- Liesbeth Maar wat heb jij toch?
- Bob Ik denk aan jou.
- Liesbeth Wat denk je?
- Bob Ik maak me ongerust. Het is zo laat.
- Liesbeth Dit is een normaal uur om te ontbijten.
- Bob Maar je man. Moet je hem niet bellen, of zo.
- Liesbeth Ik heb gebeld. Geef eens de confituur.
- Bob En?
- Liesbeth Alles is in orde.
- Bob Ja?
- Liesbeth Ja. Maak je geen zorgen. Mmm. Erg lekker. (Liesbeth bekijkt het etiket op de pot confituur) Zelf gemaakt. Zie je: het staat er op, kersen, rabarber, pruimen... Jouw chef van de BRT moet een lieve huiselijke echtgenote hebben. Zelf confituur maken... Proef eens Bob, zo iets kan je niet kopen in een winkel.
- Bob (Proeft) Lekker. Heb je echt gebeld? (Liesbeth knikt) En er is geen probleem?
- Liesbeth Nee.
- Bob Maar je blijft de hele nacht weg, en je zei dat je man zo... streng was...
- Liesbeth Ik heb gebeld met mijn meid.
- Bob Je meid? Goed, maar je man?
- Liesbeth Ze geeft het bericht wel door. Nog koffie? (Ze schenkt hem in)
- Bob Welk bericht?

Liesbeth Ben jij nieuwsgierig, Bob. Goed, de senator komt straks thuis van zijn wekelijkse jachtpartij bij vrienden in Beernem. Mooie jachtpartij. Het jachtseizoen is gesloten nu, buiten dat op zijn maîtresse, natuurlijk. Wel, na de jacht neemt hij me iedere zondag mee naar zijn moeder, het oud rijk spook. Daar gaan wij dan overdadig middagmalen. Dat is zowat het enig moment in de week dat hij doet alsof hij lief is voor me, dat ziet zijn moeder graag. Soms neemt hij zelfs mijn hand vast, of heft hij zijn glas in mijn richting om santé te zeggen. Wel, vandaag mag hij santé zeggen tegen het oud spook. Ik ga niet. Dat gaat mijn meid hem melden als hij thuiskomt. Tevreden nu, mijnheer de detective?

Bob Maar... waarom... ik raad het je af, Liesje. Als je nu naar huis gaat, kan de schade nog beperkt worden. Hij zal er zelfs niets van weten... als je nu vertrekt.

Liesbeth Ik vind jou veel aangener gezelschap. Ik blijf bij jou, vandaag. Of heb jij geen tijd? Het is toch zondag. En je hebt geen vrouw die op je wacht, je zei het zelf.

Bob Nee, maar...

Liesbeth Laten we naar het strand gaan, straks. Eens kijken of we nog vinden waar onze bunker vroeger stond. Of we kunnen naar ons vroeger cafeetje, bij Germaine, ze heeft nog altijd Rodenbach van 't vat, enfin, haar dochter staat nu achter de toog.

Bob De mensen gaan je zien.

Liesbeth De mensen zullen ons zien, ja. Bob en Liesbeth die weer de stranden onveilig maken. Dat is goed, men vertelle het voort: Bob en Liesbeth are back in town. We gaan Knokke een beetje nieuw leven inblazen.

Bob Jij kan er mee lachen.

Liesbeth Jij niet?

Bob Niet echt, nee.

Liesbeth Als je liever ergens anders naartoe gaat, of hier binnen blijft, mij goed.

Bob We kunnen hier niet langer blijven. (Hij staat op) We ruimen de boel samen af, dat mijn vriend hier geen wanordelijke boel terugvindt. Misschien komt hij wel hier vandaag, met zijn gezin.

Liesbeth Afruimen? Ik doe niet mee. Ik ga hier rustig van mijn langverwacht sigaretje genieten. We hebben de hele dag voor ons. (Ze steekt een sigaret op)

Bob Ik begrijp je niet. Je man... je zei zelf dat hij soms dreigt je buiten te smijten, als...

Liesbeth Buitensmijten? Hij doet maar. Dan plaats ik een advertentie in De Zeewacht of Het Brugsch Handelsblad: senatorsvrouw over te nemen, tweedehands, maar goed onderhouden. Misschien loot er ergens een gek rond die zich er laat aan vangen. Zou jij zo gek zijn, Bob?

Bob Je speelt met vuur.

Liesbeth Een klein beetje maar. Ik weet wat ik doe. Ik begin aan een kleine revolte tegen mijn man. Seffens komt hij thuis, terwijl hij nog nagloeit van zijn maîtresse. Wel, hij kan afkoelen op zijn eentje. Het zal hem leren. Ik ga hem een beetje beginnen opvoeden.

Bob Zo ineens?

Liesbeth Ineens? Het werd hoog tijd. Besef jij niet dat het een beetje door jou is, dat ik wat orde in mijn leven wil scheppen? Het heeft me goed gedaan, jou terug te zien. Je was een uitstekende biechtvader... mijn persoonlijke goeroe. Wij moeten alleszins verder in contact met elkaar blijven, Bob. Ik heb wat aan je. Als je wil, kom ik deze week naar Brussel.

Bob Naar Brussel. Ja... Oh, maar ik weet niet of ik in Brussel ben. Ik heb het nogal druk.

Liesbeth De volgende week dan.

Bob (Niet enthousiast) Ja...

Liesbeth Ook de volgende week heb je het druk.

Bob Nee, maar ik moet oppassen voor mijn vrouw. Ze zou niets liever wensen dan me betrappen met een andere vrouw. In verband met de scheiding, en de kinderen die ze wil behouden...

Liesbeth We kunnen elkaar buiten Brussel ontmoeten... (Bob reageert niet) Als het nodig is, betaal ik voor je hulp, hoor. Hoeveel per uur vraag je?

Bob Liesje...

Liesbeth Zeg je prijs, met of zonder erotische complicaties. Ja, want als we weer de intieme toer opgaan, komen er misschien hotelkosten bij, en zo... Of heb je liever dat ik je opbel in je radioprogramma?

Bob (Lacht wat onnozel) Maar nee...

Liesbeth Maar besef je dan niet dat ik je graag eens zou terugzien. Je betekende een soort morele steun voor me.

Bob Die steun, je overschat dat.

- Liesbeth Nee, nog nooit heeft iemand me zover gekregen dat ik mijn diepste miserie vertel... de minnaars, de eenzaamheid. Je was zo begrijpend.
- Bob Ik was maar een klankbord. Ik deed eigenlijk niets meer dan bij de honderden anderen die met hun problemen op me afkomen. Ik hoef maar ernstig te kijken en te zwijgen, of ze beginnen al te vertellen. Soms ken ik er bij wijze van spreken mijn krant bij zitten lezen. Let op, ik bedoel niet dat...
- Liesbeth Ja, ja. Klankbord. En nadien, in bed, was je daar ook maar een klankbord? Ik had anders niet de indruk dat je je krant lag te lezen. Waarom tracht jij te ontkennen dat het een klein beetje heeft geklikt tussen ons? Wat wij vannacht hebben meegemaakt, ik weet wel, het is niet van aard om onze echtgenoten dood te schieten of om samen holderdebolder naar het altaar te stormen, maar (Ernstig) ik vind dat een mens niet te slordig moet omspringen met de kansen die hem geboden worden. Waarom zouden we elkaar in de toekomst niet een beetje proberen te helpen? Zo sterk staan we toch niet, elk afzonderlijk: ik zit opgescheept met een nog nauwelijks bestaand huwelijk en jij bent je vrouw en misschien je kinderen kwijt.
- Bob Dat is het juist. De wonden zijn nog zo vers bij mij. Ik zit volop in de ellende van de ene relatie die afspringt, dan is het moeilijk om reeds aan iets anders te denken. Ik durf niet...
- Liesbeth Maar ik vraag niet dat wij direct een vaste relatie beginnen. Wij zijn geen pubers, die hals over kop...
- Bob (Te snel) Juist, dat vind ik ook, we begrijpen elkaar. Het is niet mogelijk.
- Liesbeth (Kijkt hem onderzoekend aan. Na een poos) Jij wil niet dat we nog verder in contact blijven. Het zegt je niets om me na vandaag nog terug te zien. Wat is er aan de hand met je? Je verbergt iets voor me.
- Bob Ach, ik maak me gewoon geen illusies. Waarom zouden we onszelf kwellen door te doen alsof er nog iets kan groeien tussen ons? Ik denk dat we de trein gemist hebben. We zijn te laat. Het zou hoogstwaarschijnlijk op niets uitlopen. We zijn zo veranderd bij vroeger, we zijn twee verschillende mensen geworden, dat beseft jij toch ook.
- Liesbeth Veranderd? Integendeel. Ik vind jou niet zo veranderd. Daar heb ik de hele avond naar zitten kijken, gisteren, hoe jij nog een soort onschuld hebt bewaard, net als vroeger. Een soort morele grootheid waarmee jij mij, de babbelkont, vroeger ook al de baas kon. Daarom deed ik gisteren een beetje cynisch tegen je, omdat het me irriteerde. Het was alsof ik in een spiegel keek. Door jou terug te zien, merkte ik hoe veranderd ik zelf ben, een cynisch praatmachientje dat wat mondain geworden is en dat zijn geloof in de grote waarden met hoofdletters van vroeger verloren is, terwijl jij nog altijd op de bres staat in je welzijnssector.
- Bob Je overdrijft.

Liesbeth Oh, maar dat is het. Jij vindt mij veranderd! Jij vindt me niet interessant genoeg om nog verder contact mee te hebben. Voor je naar het oud-leerlingenfeest kwam, had je wel interesse voor me, waarom zou je anders gekomen zijn. En nu je me terugziet, is je trek weg. Je hebt het te druk, je moet opletten voor je vrouw en je kan er evengoed je krant bij lezen. Wat is er toch gebeurd tussen gisteravond en nu?

Bob Maar niets, niets.

Liesbeth Het vrijen, viel het tegen? Ik deed wat geweldig, hè. Een half hysterisch vrouwtje dat in de put zit, en...

Bob (Gemeend) Nee, nee. Het vrijen was prima.

Liesbeth Prima! Dat zeg je zoals: wij hebben prima getennist, wanneer doen we eens een double mixed?

Bob Je bent niet eerlijk, Liesje.

Liesbeth Wees jij eens eerlijk. Vertel jij me waarom je zo ineens de koele kikker uithangt. Oh, misschien voldoe ik niet meer aan de normen van het vrouwelijk prototype, misschien heb je hier of daar een ontluikend rimpeltje ontdekt.

Bob (Schudt het hoofd)

Liesbeth Of is het omdat ik je heb lastig gevallen met mijn problemen?

Bob Nee, wat je me vertelde, ik heb het er wel moeilijk mee, maar...

Liesbeth Wat ik je vertelde... de ontrouw, de minnaars, is het dat?

Bob Ik verwijt je niets.

Liesbeth Dat is het dus, de minnaars. Je verwijt me niets, nee, je veroordeelt me.

Bob Veroordelen is een te sterk woord.

Liesbeth Wat is het juiste woord dan, afkeer? (Bob antwoordt niet) Bedankt, als compliment kan het er mee door.

Bob Maar begrijp me. Ik verwijt je niets. Wie ben ik dat ik anderen moet oordelen. Maar, het is sterker dan mezelf. Ik heb je gekend als fris, jong meisje...

Liesbeth Fris! Zoals jij dat uitspreekt, bah.

Bob Je bent nu niet anders, maar, die verhalen over ontrouw en minnaars, ik verteer het maar niet, het ligt op mijn maag. Ik kan er niets aan doen...

Liesbeth Ga verder. Het wordt boeiend, het ligt op zijn maag.

Bob Je moet me begrijpen. Ik voel me lullig, Liesje, maar in mijn persoonlijk leven heb ik me altijd vastgeklampt aan simpele begrippen van trouw en... Tijdens mijn hele huwelijk ben ik mijn vrouw niet één keer ontrouw geweest.

Liesbeth Dat siert je, Bob.

Bob Ja, doe maar. Als jij denkt dat het een pretje is voor een man om zoiets toe te geven. En waarom heb ik al die jaren nooit een echt slippertje gemaakt? Niet uit morele overwegingen of omdat ik zo verlekkerd was op mijn vrouw. Maar ik weet niet, uit een soort lafheid, ik... En al die jaren heb ik een misprijzen gevoeld voor mensen die een druk seksueel leven hebben, vooral voor vrouwen, die... Ik bedoel...

Liesbeth Oh, je bent duidelijk. Dus toch een afkeer.

Bob Nee! Ja! Begrijp me. Een afkeer die ik van mezelf onnozel vind. Ik zou die afkeer uit mij willen snijden, maar... En dan hoor ik zoiets uit jouw mond, en ik had je altijd op een voetstukje geplaatst.

Liesbeth Goed, dat geïdealiseerd beeld dat je van me had, heb ik dus door mijn bekentenissen kapot geslagen. Dat was dan hoog tijd.

Bob Ik weet het, ik ben je aan 't beledigen, maar...

Liesbeth Niet eens echt, nee. Daar zijn je beledigingen te kinderachtig voor. Gisteren vond ik het al zo bizar, een ring, een gedichtje. Maar terzelfder tijd was ik wat gecharmeerd. Maar nu wordt het pas echt duidelijk wat een puberachtig scholieretje jij gebleven bent.

Bob Alsof ik daar zelf niet het meest mee in de knoei zit...

Liesbeth Want het feit dat ik veel mannen gekend heb, denk jij dat dat er op wijst dat ik al die jaren niet in staat was om een serieuze, monogame relatie te hebben. Misschien heb ik juist zoveel mannen gekend, heb ik telkens opnieuw geprobeerd, omdat ik op zoek was naar iets wat ik niet vond, iets wat me ontbrak. Als er iemand was, en is, die in staat is tot een duurzame relatie, dan ben ik het.

Bob Ik weet het wel.

Liesbeth Ja. "Met mijn verstand versta ik het, Liesje, maar het is sterker dan mezelf. Het is een spontane afkeer". Het moet een heel karwei geweest zijn om te vrijen met me, wetende dat je als nummer 8 of nummer 38 over me passeerde. En dat voor de eerste keer dat mijnheer een buitenechtelijk stapje in de wereld zet. Je hebt je tegenzin wel handig weggestopt.

Bob Dat is niet waar. Dat weet je. Je doet me onrecht aan.

- Liesbeth   Hoe ben jij er in geslaagd om er iets van terecht te brengen? Oh ja, je deed je ogen toe en je beeldde je in dat je met het onschuldige Liesje van vroeger bezig was.
- Bob   Nee, ik... laten we er over ophouden. Toen ik met je vrijde... je was zo lief. Het was als een feest voor me.
- Liesbeth   Een feest. Dat moet een term zijn uit een van je handboekjes "Seksuele volwassenheid op middelbare leeftijd". En dat "feest" dat ik je bezorgde, dat schrijf je allicht niet toe aan een nood die ik voelde om echt contact te hebben na mijn biecht, jij ziet dat allicht als de routine van de ervaren mannenverslindster. Zo het type vrouw dat de kneepjes kent om van ieder slap twijgje een boomstam te maken... Ah, waar heb ik me weer mee bezig gehouden. Het zoveelste succes! Ze krijgen je in bed, en als je geluk hebt, bezorgen ze je de volgende morgen een ontbijt en een roos. Maar dan maken ze zich rap uit de voeten, als er niet eerst vergeten je te beledigen.
- Bob   Ik verzeker je, Liesje, het was voor mij meer dan...
- Liesbeth   ... een feest, ja! Ik wil geen feest, Bob, ik wil... iemand die wat om me geeft, al was het maar af en toe. Wil ik je eens een echt feest bezorgen, een complete Vlaamse kermis? Kom! Dan speel ik het 19-jarig Liesje voor je. Daar zal je pas wild van worden. Ik doe mijn haar in vlechtjes, ik doe mijn witte kanten kousjes aan, mijn blauw plooirokje met bijpassend hoedje. En daar gaat de libido van het studentje Bob Verstraete de hoogte in. Alle afkeer is zoek. Wat een feest! Een maand lang de Brugse Meifoor op volle toeren.
- Bob   (Opspringend) Hou op! Hou op!
- Liesbeth   (Is onder de indruk, zwijgt)
- Bob   (Zachter nu) Je mag niet wreed zijn, Liesje. Hoe dikwijls moet ik je nog herhalen dat ik zelf meer in de knoei zit met dit alles dan jij denkt. Ik draag het jaren met me mee, dat gedroom over jou, over iemand die ik in 25 jaar niet meer gezien heb. Een man van 43 die blijft dromen van een oud lief dat hij een kwarteeuw geleden gekend heeft. Ik zal zelf wel voer voor psychologen zijn. En niet eens interessant voer. Hoe is het allemaal zo ver gekomen? Ik weet het niet, ik... Ik stond daar maar te wachten en te wachten aan het station in Gent, ik had de trein niet genomen, ik had er het geld niet voor, ik had gelift. En jij daagde niet op. Het was in december, de twaalfde, ik kreeg het koud. Toen ging ik in het buffet zitten, ik dronk er twee koffies, meer geld had ik niet. Vijf frank de koffie, ik herinner het me nog precies. Maar jij kwam maar niet. Ik heb zitten wachten tot het buffet sloot. En de volgende weken heb ik zeker vijf keer gelift, van Antwerpen naar Knokke. Ik dwaalde rond je huis. Wat voorbijgangers, die wisten van onze geschiedenis, lachten me een beetje uit. Ik belde je op, er werd direct opgelegd. En op een dag hoorde ik het van mijn tante Simone, bij wie wij altijd gingen: je was op reis en je had je verloofd. En ik vroeg mijn tante om me wekelijks het parochieblad van Knokke op te sturen naar Antwerpen. Zij dacht waarschijnlijk dat ik een religieuze slag van de hamer gekregen had uit liefdesverdriet. En ja, op een dag stond het er in: je

huwelijksaankondiging. Mejuffrouw Liesbeth Weemaes, dochter van... De dag dat je trouwde, heb ik me voor het eerst in mijn leven zat gedronken, een banale reactie. In ieder glas bier dat ik dronk zag ik jouw glimlachend gezicht. En zo zal het begonnen zijn. Zo is het beeld van het negentienjarig Liesje in mijn hoofd blijven hangen, en het heeft me nooit meer losgelaten. Zelfs toen ik jaren getrouwd was, wist mijn vrouw waar ik aan dacht, toen ik soms naar het plafond lag te staren, midden de nacht. Het zal wel ziekelijk zijn, een beeld van iemand zo lang blijven koesteren. En ik weet ook wel dat jij zoals je nu bent, belangrijker bent dan ergens een herinnering die ik heb aan je. Jij bent een mens van vlees en bloed, dat idee in mijn kop niet. Ik weet het, en het wordt tijd dat ik het uit mijn hoofd zet, dat ik wakker word, volwassen. Maar ergens vind ik het spijtig dat je eerst je dromen van vroeger moet prijsgeven om als evenwichtig te kunnen doorgaan. Zoals gisteren, ik wou kost wat kost het Liesje van vroeger terugvinden in je. Ik dacht, ze doet zo cynisch, maar goed, ik had geduld, ik dacht, seffens geeft ze iets van zichzelf bloot, zoals ze vroeger was. Maar dan begon je over je leugens en bedrog, je ontrouw. Het is natuurlijk belachelijk van me, maar het schoot door mijn hoofd: was ik met haar getrouwd geweest, ze zou mij ook zo bedrogen hebben.

Liesbeth (Legt een hand op zijn arm) Stommerik.

Bob Ja, stom en laf... Bijvoorbeeld, waarom ben ik naar hier gekomen? Mijn vrouw zegt dus dat ze wil scheiden. En toen is stilaan de verleiding gegroeid om je op te zoeken. Ik heb lang lopen twijfelen, tot ik dan toch maar kwam. En waarom? Ik weet het zelf niet. Allemaal onbestemde gevoelens. Besluiteloosheid. En wat gebeurt er? Ik heb het geluk dat je meekomt naar hier, je stort je hart uit, we gaan naar bed en wat doe ik ermee? Ik beledig je. Ik ben niet eens in staat je hulp te bieden. Ach, misschien kwam ik zelf wel om hulp bedelen, als een klein jongetje dat een sterke hand nodig heeft die de muizenissen uit zijn kop wegjaagt en hem leidt. Die me zegt hoe het verder moet na mijn scheiding. Je ziet, hoe zou ik jou kunnen helpen, ik voel me zelf een klein rampje in zakformaat.

Liesbeth Maar... ik ben bereid je te helpen.

Bob Je bent lief. Zie je, nu is het jouw beurt om klankbord te spelen.

Liesbeth Je onderschat me, Bob. Ik ben tot meer in staat. Vertel verder, ik wil weten... Ik heb wel beseft dat ik je zou kwetsen toen ik toegaf aan mijn ouders om te trouwen, maar dat het zo 'n diepe sporen zou nalaten, dat...

Bob Ach, ik loop nu ook niet hele dagen rond met tranen in mijn ogen. Maar soms, als ik op straat loop, schiet jouw beeld onverwacht op me af. Soms zie ik een jong meisje, blond, ongegeneerd, lachend. Dan, oh wees gerust, ik ben geen voyeur geworden of ik heb geen neiging om ze in donkere steegjes te lokken. Maar toch ben in dan vervuld met een gevoel van schaamte als ik zo 'n meisje bekijk, ik, een man van in de veertig. Zal ik ze blijven bekijken tot ik 50 ben, 60, 70? Potsierlijk! En één keer, één keer heb ik me laten gaan. Ik had een jonge medewerkster, een leerling verpleegstertje en ze deed me dus aan jou denken. De ogen, de lach... En het begon, het voor mij lang vergeten spel van

lonken en jagen. Ik verzette me ertegen, maar zij had het voor me, ze keek naar me op, een gekend iemand, ze zei dat ik zo 'n rust uitstraalde, ja!, en later bleek dat ze verwachtte dat ik een Don Juan was die al zijn leerling verpleegstertjes op de mat legde. Ze wou gewoon ook eens aan de beurt komen. En op een dag had ze me zover, ik was meegegaan naar haar kamertje. Zo 'n typisch net jongemeisjeskamertje, met cactusjes op de vensterbanken en posters van Dustin Hoffman en Robert Redford aan de muur en een eenpersoonsbed met een kanten spreij. Ik was zo doordrongen van het morbide van de situatie, dat ik faalde. Een soort schuldgevoel op voorhand, veronderstel ik. Wel, het is raar, wij tweeën, toen wij vrijden, wij hadden nooit last van gewetenswroeging, wij waren echte uitzonderingen. Want in die tijd, die school waar wij zaten, seks was vies en het tastte je ruggemerg aan. Maar wij maakten ons nooit zorgen over ons ruggemerg. Wij waren twee natuur talenten.

Liesbeth   Dat zijn we nog, Bob, dat zijn we nog.

Bob   Nee, nadat ik jou kwijt was, ik weet niet, toen ben ik overvallen door een soort schuchterheid tegenover vrouwen. Waar was ik nog toe in staat? Tot een vrij fantasieloze liefde zonder hartstocht voor mijn vrouw, zoals zovelen. En met des te meer hartstocht stortte ik me op mijn werk. Zo zal het wel gegaan zijn. Ja... ik ben er jaren in geslaagd om mezelf wijs te maken dat ik echt om mensen gaf, terwijl ik gewoon een maniak was die van een verloren hersenschim bleef dromen. (Niet zwaartillend) Ik... ik heb de pest aan mezelf, Liesje.

Liesbeth   Beschuldig jezelf niet, Bob. Ik pleit ook schuldig. Ik heb me indertijd te gemakkelijk laten verleiden tot dat huwelijk. Ik had blijkbaar niet jouw trouw, jouw standvastigheid. Ze hebben eigenlijk wat uitgericht met ons, door ons te scheiden. Jij hebt je gefixeerd op mij als jong meisje, en ik... Tja, we zitten er nu mee... En we geloven in geen sprookjes meer, we kunnen de klok dus niet terugdraaien...

Bob   Nee...

Liesbeth   We kunnen nog eens in elkaars armen vallen, en dan?

Bob   Ja, en dan...
(Beiden zijn stilgevallen en bekijken de toppen van hun schoenen)

Liesbeth   (Na een poos) We zijn een mooi stel geworden, hè. Zie ons hier zitten, 25 jaar later.

Bob   Ja, starend naar de toppen van onze schoenen. Om beurten ons biechtje spreken en de zakdoekjes bovenhalen... Het elan van vroeger, het is gevlogen met de jaren. Twee mensjes die getekend zijn door het leven, zoals men zegt.

Liesbeth   Ja. En we zijn niet eens in staat om elkaars wonden te likken. (Korte poos) Het is mooi hè, de middelbare leeftijd.

Bob Ja, als men jong is, en je kijkt naar mensen die ouder zijn, dan zeg je: het zal mij niet overkomen, ik let wel op.

Liesbeth En voor je het weet zit je in hetzelfde straatje. Sens unique. Sans issue.

Bob Merkten ze beiden pessimistisch op.

Liesbeth En weinig origineel.

Bob Wat?

Liesbeth Merkten ze beiden pessimistisch en weinig origineel op.

Bob Ja... (Na een lange poos) Wel, we hebben ons hartje gelucht, wat kunnen we nog meer doen?

Liesbeth (Na een korte poos) We hebben nog maar de boel op te ruimen en het bed op te klappen.

Bob Laten we er dan aan beginnen.

Liesbeth Ja...
(Maar beiden blijven zitten)

Bob (Na een poos neemt hij zijn kopje vast, maar merkt dat het leeg is. Ook de koffiekop is leeg)

Liesbeth (Snel) Wil ik eerst nog wat koffie zetten?

Bob Nee, nee. Dank je.

Liesbeth Of laten we een laatste Chivas drinken.

Bob Nee. (Na een poos) Het is te vroeg voor Chivas. Misschien iets lichters. Een Rodenbach, bij Germaine, zoals vroeger.

Liesbeth Een Rodenbach van 't vat bij Germaine, goed. Weet je nog: "Zoals de Rodenbach bij Germaine smaakt, smaakt hij nergens".

Bob Ah, dat weet je nog. Je bent niet alles vergeten... In mijn straat, in Brussel, is er anders een cafeetje waar de Rodenbach ook niet slecht smaakt hoor.

Liesbeth Oh?

Bob We kunnen misschien afspreken, ik drink nu een Rodenbach bij jou in Knokke, en jij komt deze week een Rodenbach drinken bij mij, in Brussel.

Liesbeth Akkoord... Zouden we dit voor alle zekerheid niet best schriftelijk vastleggen?

Bob Nee, dat is te bindend, we houden het bij een mondeling contract. We doen niets overhaast, we zijn ook twee zo 'n kwetsbare zieltjes geworden.

Liesbeth Ja, jij regelt rustig je zaken met je vrouw.

Bob En jij met je man.

Liesbeth Ja, we lijken wel een advertentie voor echtscheidingen. Mensen, maak u geen illusies, ga scheiden voor het te laat is.

Bob Wij maken ons ook geen illusies.

Liesbeth Geen loze beloften zoals vroeger.

Bob Want we kennen dat, halfweg in Gent, jaja...

Liesbeth Toen moesten we liften. Nu hebben we elk een auto, het zal wel lukken nu.

Bob Dus, woensdag om 18u00 aan het station van Gent.

Liesbeth Nee, het Sint Baafsplein, café 't Vosken, diep verborgen in de pluche. We zijn geen pubers meer. Om 18u00 in 't Vosken in Gent, halfweg.

Bob Halfweg, ja. Jij brengt wat van je volwassenheid voor me mee.

Liesbeth En jij brengt wat van je bewaarde onschuld voor me mee.

(Ze lachen en vallen teder in elkaars armen)
